

Röda siffror

Hellre död än fattig

David Armini

2020

Hellre död än fattig.

Leif Ström driver en omåttligt framgångsrik fond. Genom fyra personer i hans närhet får vi följa hur dåliga beslut, kortsynthet och egoism driver livet mot kollaps:

Inga-Lill är gift med Leif och kämpar för att skapa mening i det liv maken definierar.

Puddy föddes med pengar men är bara bra på att spendera dem – nu försöker han få ihop medel att investera i Leifs fond för att rädda familjeföretaget han kört i botten.

Amanda och Eric är Puddys respektive Inga-Lills och Leifs tonåriga barn – för dem handlar livet om att förhålla sig till föräldragenerationens fixering vid pengar.

Miljön är välbärgade människor i Hovås, söder om Göteborg – personer med för mycket pengar, men som aldrig får tillräckligt. Pengar är religion, och allt offras för rikedom. Denna omätliga hunger driver människor att försaka allt annat, i synnerhet de närmaste relationerna. En liten grupp psykopater är kärnan – de hyllas av alla, och förbrukar vanliga människor som inte kan låta bli att tjusas.

Samtidigt bryts det som inte kan mätas i ökad förmögenhet ned. Partner, familj, barn – alla tvingas i tysthet hantera konsekvenserna då pengar alltid prioriteras.

Detta pågår osett – enligt varje sätt att mäta är de ansvariga samhällets mest värdefulla, och de drabbade de mest privilegierade.

På ytan händer mycket, men de verkliga kvalen pågår inombords. Som Inga-Lill, hon vet vem hon är, vad hon står för, vad hon vill – ändå är hennes val destruktiva.

För vem väljer bort pengarna?

Den här berättelsen är fiktiv.

Likheter med personer eller företag, verkliga eller påhittade, är en slump och oavsiktliga.

Geografin är också fiktiv. Många av platserna har likheter med namnar i verkligheten. Göteborg, Hovås, Askim, Angered, Frölunda Torg, Särö, 158:an finns, och har mycket gemensamt med motsvarande platser i denna bok. Frihet har tagits vad gäller placering av hus, avfarter och annat.

Markets are designed to allow individuals to look after their private needs and to pursue profit. It's really a great invention and I wouldn't under-estimate the value of that, but they're not designed to take care of social needs.

- George Soros, affärsman som till 2018 skänkt 320 miljarder kronor till välgörenhet

I ask Congress to move quickly on legislation that will finally reform our outdated regulatory system. It is time to put in place tough, new common-sense rules of the road so that our financial market rewards drive and innovation, and punishes short-cuts and abuse.

- Barack Obama, USA:s president 2008 – 2016

Banks must be trusted to hold our money and transfer it electronically, but they lend it out in waves of credit bubbles with barely a fraction in reserve.

- Satoshi Nakamoto, grundaren av bitcoin

Derivatives serve practically no purpose except to enrich bankers through opaque pricing and to deceive investors through off-the-balance-sheet accounting.

- James Rickards, författare och finansiell spekulant

Derivatives are financial weapons of mass destruction.

- Warren Buffet, affärsmagnat och världens fjärde rikaste människa 2019

Money, money, money

It's a rich man's world

- ABBA, vinnare av Eurovision Song Contest och Sveriges mest framgångsrika popgrupp

Del 1

Första dagen – tisdag 9 juni

Ekonomiekot

”... över till Ekonomiekot som rapporterar att nästan 85 % av världens tillväxt hittills i år tillskrivs handeln genom avancerade finansiella instrument. De flesta analytiker välkomnar denna starka tillväxt, samtidigt som andra menar att ...”

1 Puddy

Nu!

Han tryckte bort nyheterna på bilstereo, han behövde tänka.

Nu, nu skulle pengar in i systemet.

Han kände pengarna strömma genom kroppen. De syresatte blodet, väckte allt till liv. Pengar fyllde hans ådror, sände värme och energi till organen.

Allt skulle bli bra igen.

Om det bara inte hade varit så varmt. Han bytte ställning på sätet, men där var det ännu varmare. Knappen för sätesvärmnen lyste arg och röd, han tryckte hårt på den och dressing från hamburgaren hamnade på instrumentpanelen.

Han tog ett andetag och släppte ut luft i en lång suck.

Underbara, fantastiska, vackra, sköna, läckra pengar. Han andades in dem, drack dem, lät dem skölja över honom, genom honom, ut över allt.

Allt blir bra igen.

Mer sås var på väg att rinna ut; Han försökte vinkla hamburgaren, snabbt nafsade underifrån, men majonnäs rann ohjälpligt längs handen.

En fläck på låret blev kall.

Någon tutade, han tittade upp och ryckte ratten åt höger. Flera bilar gasade och passerade snabbt, sist en Mercedes. Han följde den med blicken medan han tryckte ned det sista av hamburgaren. Var cola bra mot fettfläckar? Han letade i olika fack efter något att torka med. Eller var det mineralvatten mot rödvin.

När han tittade upp var Mercedesen fortfarande inom synhåll på Dag Hammarskjöldsleden in mot Göteborg. Silverblank och bred, fjolårets SL. Åter svor han över att Porschen inte blivit klar, det var den sista bilen av klass han hade. Visserligen gammal, från 1980, men han kom undan med den som en excentrisk nyck.

Om det inte hade varit för att det var den enda bilen han använde.

Nu körde han en av firmans skåpbilar. Det var ohyggligt och det fanns inget annat val än att parkera långt från Leifs kontor och promenera sista biten. Han fick väl säga att han varit på ett annat möte innan.

Jack rättade han sig. Han måste komma ihåg att inte kalla honom Leif.

Kostymen var i samma skick som Porschen – gammal och av fint snitt, men pinsamt daterad. Sedan några år satt kostymerna dessutom snävt över buk och lår, och han måste påminna sig att hålla in magen. Vikten hade aldrig varit ett bekymmer, men när han nu närmade sig femtioårsstrecket verkade han växa.

Han fuktade servetten med saliv i stället för cola och torkade på byxbenet. Första utdelningarna från fonden behövde gå till akuta problem, som kostym och bil, men han visste inte hur länge det gick att skjuta upp andra betalningar.

En bil tutade igen och accelererade lika irriterat förbi. Han tittade upp från fläckarna – en BMW den här gången, matt svart. Det kändes mer rätt, silver var 2015 och passé. Kunde det vara sådan där supersvart; Vanta Black hette den väl. Så svart att ögonen drunknade i lacken.

Servetten gick sönder. Små flagor klibbade fast vid byxbenet med cola, dressing och saliv. Han torkade handen på passagerarsätet, blåste ned på benet och försökte borsta bort pappersfibrerna.

Både BMW:n och Mercedesen stod still framför honom, precis innan Marconimotet. Puddy svor, så här dags borde rusningstrafiken ha lättat. Han tittade på klockan, tjugo i nio, det måste vara de sista eftersläntrarna – vd:ar och ägare som suttit uppe sent kvällen innan med New York. Eller gått upp tidigt för Tokyo och Peking. Eller både och.

I stället för att ligga kvar i kön till Linnéplatsen kunde han ta avfarten och köra på småvägar genom industriområdet. Det enda bra med skåpbilen var att han såg över bilarna framför: Kön verkade stå stilla så långt han kunde se. Det skulle ta åtminstone tio minuter även från nästa påfart till Linnéplatsen. Tio minuter som han inte hade. Han trummade på ratten.

Instinkt, lyssna på instinkten, tänkte han och svängde av. In bland lager, Pripps och storbagerier. Lukten av nybakat bröd slog emot honom och magen ropade efter mer kolhydrater. Hamburgaren från McDonald's drive-in räckte inte som frukost.

Andra sena pendlare hade också svängt in bland industrierna och han kunde inte hålla så hög fart som han ville. När han körde mot nästa påfart såg han Mercedesen och BMW:n flera hundra meter längre söderut – han hade gjort ett bra val, men kön var lika tät framför dem. Han låg kvar på Högsbovägen över Dag Hammarskjöldsleden in i bostadsområdena; Fler bilar hade vikt av här och trafiken gick långsammare, men den rörde sig åtminstone.

Han krökte svanken för att få in luft mellan ryggen och sätet, och kände hur några droppar svett rann längs ryggraden. Femton minuter kvar. Han skulle bli tvungen att parkera nära Leifs kontor.

Jack rättade han sig. Jacks kontor. Som engelska, jackal, eller ett elegant franskt Jaques. Eller svenskt, ett jack.

Skit samma, bara han kom ihåg att det var Jack och inte Leif.

Margretebergsvägen genom Slottsskogen var avstängd för något event och mängder med skolbarn sprang hit och dit. Puddy smällde till ratten, hårt, så det sved i handflatan. Han tryckte på gasen ut ur rondellen – han skulle bli tvungen att köra runt hela Slottsskogen, genom Majorna, förbi Järntorget. Nu var förseningen oundviklig.

Eller var det kvart över de sagt. Han fick upp telefonen och växlade blicken mellan vägen och att leta efter kalendern. En dam med rullator tvingade honom till tvärstopp, men han använde tiden till att hitta rätt app.

När han accelererade igen tappade han telefonen. Den gled ned mellan stolarna och in under passagerarsätet. Halvt liggande famlade han efter telefonen, men gav upp och koncentrerade sig på att köra fortast möjligt.

Och så tänkte han på pengarna. Pengar som skulle in i systemet. Han kände hur hela han blommade upp. Pengar till ny bil och kostymer. Till avbetalningar. Till underhåll, Amanda, exfru, dejter, släktingar. Pengar ut i alla delar av ekosystemet – pengar behövdes för att hålla livet igång, ge det näring, ge det kraft och livsglädje.

Om han gått med i fonden från början, redan för några år sedan, hade han varit home free nu. Många miljoner skulle ha funnits på kontona om han satt in pengar tidigt.

Dessutom hade det funnits pengar att sätta in – efter att han sålt av delar av verksamheterna hade han fått in flera miljoner. Då hade allt känts tryggt och lugnt, och han hade inte placerat någonting.

Idag var kontona tomma.

Någon miljon skulle han få loss, självklart. En miljon är knappt några pengar längre. Klart han skulle fixa det. Bara fonden fortsatte växa skulle det snabbt bli ett bra flöde av pengar. Han skulle inte bli oberoende direkt, han fick inte vara orealistisk, men det skulle räcka en bra bit, det var en start.

Han tänkte på kontoutdragen, hur de växte månad för månad. Varje månad lite mer pengar på kontot än den förra, och så lite till nästa månad, och nästa.

Den behagliga tillfredsställelsen av mer än tillräckligt med pengar.

En miljon var grundbeloppet att investera, de flesta la förstås in mer. Först verkade det rimligt att gå in på det, lite defensivt och tryggt. Moget.

Samtidigt fanns några lån som borde gå att utöka. 1,5 miljoner lät bättre. Då skulle han tjäna 50 % mer.

1,5 miljoner. En och en halv miljon. Det var småpotatis. Peanuts.

Det skulle han ordna.

2 Inga-Lill

Äntligen.

Nu skulle hon få något som var hennes eget.

Äntligen, äntligen, äntligen.

Hon skulle skapa något, hon skulle vara någon, en person i sig, vara Inga-Lill, inte bara inredaren av hemmet eller sin mans fru. Det var berusande, hon vågade knappt formulera tanken högt, som om den kunde gå sönder. I små portioner släppte hon fram känslorna. Om hon lät dem komma långsamt, provade en i taget, kunde det gå. Hon vill inte förstöra det, ville inte bli besviken ännu en gång.

Om hon var försiktig hoppades hon att världen kunde vänja sig.

Inga-Lill Ström lyckades aldrig vänja sig vid att åka taxi – det var både syndigt och en njutning. En annan person gjorde något bara för henne, och hon betalade för det.

Det var som att köpa en människas kropp.

Hon slog undan tanken – den var absurd, det var inte alls så, det här var en person som inte var utsatt, inte på det sättet åtminstone. Ändå fanns den där pirrande känslan, att köpa en annan människa att göra något åt bara henne. Det var intimt att sätta sig i hans bil, som att betala för att få kliva in i någon annans vardagsrum, få sitta bredvid honom.

Säkert låg det i uppväxten – att åka taxi var något som hörde storstaden till och de riktigt rika människor där, en slags onåbar överklass av kungligheter och adel. Hur rik en bonde än var, så var och förblev han en bonde, och aldrig skulle han köpa en människa att göra något. Om det inte var för att ta in höet eller inseminera korna förstås.

Bilen rullade in på deras breda uppfart; Hon skyndade att ta på ballerinasorna så att han inte skulle få vänta. Vilket också var absurt – några sekunders väntan var inte orimligt, men hon kunde inte ta på sig att vara viktigare än någon annan. Leif däremot, lät gärna alla vänta – assistenter, fru, barn, kunder, taxichaufför, alla fick rutinemässigt vänta medan han gjorde färdigt det som var viktigare än människorna runt honom. Och människorna runt honom var alltid mindre viktiga än det han gjorde.

"Hej!", sa hon automatiskt, och han hälsade tillbaka med samma automatik och artighet.

Han hade stigit ur bilen och höll upp dörren åt henne, vilket såg märkligt ut, som om hon skulle kliva in i en limousine. I själva verket var det enda som utmärkte bilen att den var liten och anonym.

Inga-Lill tackade medan hon satte sig, på samma gång generad och med det där pirret av lyx och synd. En människa som gjorde något för bara henne, för att hon betalade honom pengar; Han fick pengar och hon klev in i hans vardagsrum.

"Jag fick ditt nummer av Eric, min son alltså", sa hon. "Han åker ju med dig. Till skolan."

"Det stämmer, det är en trevlig grabb du har."

Han startade bilen och rundade fontänen framför huset.

"Han, förlåt, men jag vet inte, han kallar dig Uber?"

"Precis, alla säger så."

"Men du heter inte det?"

"Jo i praktiken heter jag Uber. Alla, utan undantag, kallar mig det."

Han log hela tiden och rösten var ljus i kontrast till den stora kroppen, med en svag klang av norrländska eller kanske norska. Det var en fin röst, även om den inte var mörk som hennes mans. Inga-Lill sneglade på honom. Fast han var så stor, som en kroppsbyggare, hade han enkelt vecklat in sig i den lilla bilen. Han måste vara yngre också, men inte så mycket? Kunde han vara 45? Det var svårt att avgöra när han var så vältränad, han kunde lika gärna vara 30.

Klänningen hade glidit upp och hon drog i fällen för att skyla benen. I sista stund hade hon bytt till en kortare klänning än hon brukade ha. Framför spegeln hände det att hon inte kände sig så tjock; Kroppen var nästan den samma som när hon var arton. När hon nu satt ned såg hon hur mycket av benen hon visade och ångrade valet – hon skulle ha tagit en längre klänning, en finare, inte den här från Lindex.

"Det var Handelsbanken, vid Lilla Bommen. Som du skulle till?" sa han efter en kort tystnad.

"Ja. Ja precis. Jag ska pratade med dem." Hon tvekade några sekunder och så fortsatte hon. "Om finansiering. Av en plantskola."

"Oj! Spännande! Ska du starta en plantskola?"

Hon nickade och det pirrade till igen. Att prata om handelsträdgården gjorde den verklig – tänk om den var väg att bli av.

"Så intressant! Jag tänker direkt att det måste vara jättebra. Konkurrenter till de där stora drakarna, vad heter de, Blomster-någonting."

"Blomsterlandet ja. Och Plantagen", sa Inga-Lill. "Ja, jag tror verkligen det. Något småskaligt, det ligger i tiden."

"Berätta!"

Han fortsatte att le brett och varmt, medan han accelererade ut på 158:an.

"Det ska vara vackert. Vet du hur det ser ut nu? På de stora kedjorna. Det är jätteparkeringar, det är vad man ser när man kommer dit. Det första man ser är bara bilar."

"Det är så fult", svarade Uber och nickade. "Alla dessa stora köpcentra, det är bara parkering och öken av asfalt."

”Precis, och det är illa nog om du ska handla mat. Men när du ska skapa en trädgård. Jag tänker att det är ännu viktigare då. Du ska komma in i plantskolan och ha vackra tankar. Gröna tankar.”

Uber nickade igen, som om han uppmuntrade henne.

”Och alla kommer med bil förstås, så är det. Så först tänkte jag om parkeringen kunde vara på baksidan, eller i ett garage, men nu tänker jag att det ska vara utspritt. Många mindre platser att parkera. Och så är det träd och buskar överallt. Så man måste köra runt lite.”

Hon såg det framför sig – så vacker handelsträdgården skulle vara. Redan utifrån blev kunden glad och inspirerad av alla träd och växter, i stället för bilar och asfalt. En del kunder passade det säkert inte, de som bara ville in snabbt för att köpa ett äppelträd och några plastsäckar med jord. Men de fick väl åka till Plantagen då.

”Det låter så fint!” sa han.

”Och så ska det vara grusväg, det kommer också att vara lite opraktiskt, och kräva mer underhåll. Men det blir levande. Kanske kan det vara en damm mitt i parkeringsplatsen. Eller en liten bäck. Jag förstår inte varför det måste vara helt dött och sterilt där bilarna ska vara.”

”Var ska plantskolan ligga?”

”Jag vet inte säkert ännu. I morgon ska jag titta på en tomt, den ligger vid Hovås kyrka. Men den är inte billigt. Och det är inte säkert att jag får den. Att vi får den.”

”Varför det?”

”Jo, som bygglov, och vad som får vara på tomten. Och så måste kyrkan godkänna köparen. Det är kyrkan som äger marken nu och de har, de ...”

Hon sneglade på mannen som satt bredvid henne. Ena handen vilande på ratten och den andra på benet. Han var vänd halvt mot henne, så att han både kunde se både henne och vägen framför dem. Hans lår var som hennes midja. Hans överarmar som hennes lår. Både på armarna och benen kunde hon se långa ärr, halvt dolda av tjockt ljust hår.

Bilen doftade vagt av honom, av man. Hon kände hur kinderna hettade och var tacksam för att det var precis lagom svalt i bilen; Även om bilen var liten och billig, så fungerande luftkonditioneringen.

”De, de har underkänt tidigare köpare. Som de inte tyckte om.”

Arkitekten hade skvallrat att en sexaffär hade velat köpa tomten och att kyrkan vägrat. Kinderna blossade och hon hoppades att Uber inte skulle titta på henne,

"Men en plantskola måste väl vara perfekt?" sa Uber.

"Man kan tycka det, det känns som att det är något bra. Det är klart det blir trafik, lastbilar som kommer med leveranser, och kunder. Kanske kan det lukta gödsel också."

"Jag tror att en plantskola är drömköparen för en kyrka."

"Jag har tänkt det också", sa Inga-Lill, "att många som ska till kyrkan vill köpa blommor. Eller hur? Och då är det jättebra, med något som ligger precis bredvid. En del stora kyrkogårdar har någon liten affär intill, med blommor."

"Så nu ska du ordna lån?"

"Ja."

Hon skrattade nervöst och hon hörde att det lät tillgjort. Både för att hon var orolig inför mötet, men också för att det var genant inför honom. De hade så mycket pengar, han måste veta det, hur rik Erics pappa var. Men när Uber var tvungen att köra taxi, behövde hon tydligen ändå ta ett lån för att få ännu mer pengar.

Det måste vara absurt för Uber.

Det var absurt. Världen är absurd.

3 Amanda

Lycka!

Tändningen tog på andra försöket och med ett behagligt brummande lät motorn meddela att ett nytt kapitel i livet började.

Lycka, lycka, lycka!

"... trots de överlag starka resultaten i världsekonomin, varnar bedömare för överhettning inom vissa sektorer. Flera finansiella instrument där fonder som handlar ..."

Innan hon la in en växel stängde hon av radion för att inte bli distraherad. Under premiärturen med Eric hade han klagat på att stereon inte gick att koppla med telefonen, men hon tyckte det var charmigt, som att bilen var lite äldre och hade livserfarenhet.

Då var det värre att luftkonditioneringen inte fungerade, den hade behövts i hettan. Fast bilen stått inne i garaget över natten och det var tidigt på morgonen,

var det redan obehagligt varmt. Hon borde inte ha tagit jeans, hon kände att svett började rinna i ryggslutet, men hon hade svårt för sommarmodet.

Fast det var väl inte sommarmodet som var problemet, snarare mode som koncept. Hade klasskamraterna haft blått hår och second hand, så hade kanske hon varit blonderad och med en kortkort klänning.

Körkortet var bara en vecka gammalt och hon hade betalat bilen kväll innan. Som ofta med pappa hade det trasslat – han ville inte ha betalt alls, eller bara symboliskt, medan hon ville att det skulle vara på riktigt.

Även om han aldrig skulle hålla det emot henne, ville hon inte stå i skuld till någon. Särskilt inte till pappa, trots att han skulle skrivit över bilen på henne och aldrig tänkt på det mer. Detta handlade bara om hennes egen känsla, hennes behov av oberoende.

Bilen var som en gammal och ovårdad hund, det var en äldre Volvo V70 som hade stått oanvänd i företagets garage, och redan när hon övningskört hade hon frågat om den. När pappa hade sagt upp folk hade färre och färre bilar behövts, de flesta hade han sålt, men denna hade blivit kvar. Förmodligen tyckte han inte att det var mödan värd att ens försöka sälja den, så skabbig var den.

Amanda höll händerna stadigt tio i två på ratten, tittade till backspeglarna och kontrollerade hastigheten. Egentligen visste hon att bilen var en svag symbol, lika svag som när hon bytte till mammas efternamn i stället för pappas. När mamma gett upp Puddy som alla kvinnor både före och efter henne, hade Amanda först bott några år med mamma i Brasilien, men när hon började högstadiet hade hon flyttat till pappa i Hovås.

Nu tänkte Amanda att den unga flickan hade närt en önskan att hon skulle vara den som konverterade Puddy, som förändrade honom till den bättre man han hade potential att vara. Redan i de tidiga tonåren hade hon fallit i den mest klassiska av kvinnofällor.

Men ingen och inget ändrade Puddy. Och hade någonsin en kvinna lyckats förändra en man till något bättre? Nu önskade hon bara självständighet från honom, att inte dras in i hans värderingar, eller snarare avsaknad av värderingar. Han var som han var, men hon ville inte vara en del av det. Namn och egen bil var små saker, hon visste det, men det var symboliskt viktigt för henne.

Förresten var det symboliska väl så verkligt och viktigt.

Efter att ha kontrollerat backspeglarna och hastigheten igen klappade hon ratten. Bilen var underbar. Den gjorde henne lycklig och det förvånade henne. Saker, särskilt saker som gick att köpa för pengar, brukade inte ha den inverkan på henne, och det var med ett sting av dåligt samvete som hon njöt av bilen. Ytligt var den inte mycket att älska – det var en generisk medelklassbil, en kombi som använts för att transportera verktyg och folk mellan olika uppdrag. Sliten och vanvårdad, och mer än allt annat var den ostädad. Fortfarande låg det läskburkar och Big Mac-papper på golvet. Fanns ens Big Mac längre? Hon tänkte att hon skulle städa bilen efter skolan, göra den ännu mer till hennes egen.

Däremot var det svårare att göra något åt luftkonditioneringen och fönstren. Värmen inne i bilen var vid det här laget kväljande, särskilt som det var något bak i bilen som luktade illa. Antagligen en hamburgare eller något godis som legat där i månader, om inte år. Fläkten fungerade, men utan kyla blev det nästan värre, som att få en het ökenvind i ansiktet. Bara en av fönsterhissarna gick att använda, dessutom den bak till höger, alltså så långt som möjligt från henne, och det var omöjligt för henne att nå den medan hon körde. Inte för att hon tänkte försöka.

Det var synd att det inte var en ännu äldre bil, en med manuella vevar till fönstren.

Men det var inte mycket att irritera sig över. Blev det för jobbigt, om värmeböljan fortsatte över hela den här sommaren också, fick hon lägga lite mer av sparpengarna på att reparera bilen, åtminstone lite kärlek var nog nödvändigt.

Efter att hon växlat ned för att svänga in på skolans parkering, strök hon på nytt över ratten med handen. För pappa var det obegripligt – ibland såg hon i hans ögon vilket mysterium hon var för honom. Hur kunde någon insistera på att betala för något som erbjöds gratis? Eller att hon kunde vara så nöjd med en sunkig, tråkig kombi, särskilt när alla andra i skolan hade coola sportbilar och SUV:ar. Samtidigt var han så som Puddy alltid var, det han inte förstod tog han med jämnmod. Han konstaterade att hon var annorlunda, förundrades en stund över det och så tänkte han på något annat. Antagligen pengar eller kvinnor.

Snarare pengar och kvinnor.

Samtidigt som hon justerade bilen för femte gången så att den stod exakt rakt i parkeringsrutan, hörde hon ett svagt surrande. Hon vände sig snabbt om, orolig att bilen skrapat mot någonting eller att något var fel med motorn, men så förstod hon att ljudet kom från väskan på sätet bredvid henne.

Snabbt slog hon av tändningen, och sträckte sig efter telefonen för att hinna ta upp den innan den ringt slut.

4 Eric

Fan.

Fuck, fuck, fuck. Shit.

Fan i helvete. Helvete.

Nej.

Han behövde bilen nu. Fan att han inte fick ha bil.

Eller körkort.

Uber då. Helvetes alla jävlar. Var låg telefonen.

Fan skit i helvete.

Varför, varför hade han blivit av med körkortet. Varför hade han försovit sig igen.

Han hade ju lagt sig i tid igår. Och sovit bra.

Skit, skit, skit.

Huvudet dunkade, fast han inte tagit någonting.

Åtminstone inte som han kom ihåg.

När han kastade upp gårdagens kläder på sängen kände han att de luktade svett och mustigt, men han hann inte in i garderoben. Han var redan sen och han fick inte missa. Han fick bara inte göra det.

Helvete så varmt det var. Fönstret var stängt, han hade inte öppnat det igår. Luftkonditioneringen vägrade han att slå på.

Fan, han fick inte komma för sent. Inte nu. Inte sent. Inte den här gången.

Medan han drog på sig tröjan utan att bry sig om någon t-shirt, fick han syn på telefonen som glidit ned från sängen till golvet, och han slet den till sig så att laddaren flög ut från väggen. Han struntade i strumpor och sprang barfota mot trappan medan han tryckte fram Uber. Måtte han vara i närheten tänkte Eric.

Lättad hörde han att Uber svarade redan på andra signalen.

"Ja? Eric?"

"Snälla, hinner du köra mig till skolan? Jag har skitbråttom."

"Tyvärr killen."

"Please, please, pretty please Uber. Jag betalar dubbelt?"

"Sorry. Jag är inne i stan, det tar minst fyrtio, fyrtiofem minuter innan jag kan vara ute hos dig."

"Kan du inte, jag vet inte. Typ bara slänga ut ..."

Han var på väg att be honom slänga ut den han körde, och mena det. I stället skrattade Uber och sa ett vänligt adjö.

Skit i helvete.

Eric stod i köket och hörde hur kompakt tyst huset var. Framför honom var skåpet med nycklarna till alla familjens bilar. Pappa hade gjort det medan Eric sett på; Tagit dit en gubbe som satt upp skåpet och så hade han hängt in alla bilnycklar och låst. Sedan hade han tagit en nyckel till sig och en till mamma. Mamma hade nickat allvarligt, att det här var rätt, att hon höll med.

Pappa hade inte sagt något, bara snörvlat. Det var något maktspråk, alla hans ljud handlade om makt. Allt han gjorde handlade om makt. Eller pengar. Eller båda. Eller så var det samma sak, makt och pengar.

Till slut hade mamma sagt att, Eric, det här blir bra, och så hade hon försökt se moderlig och sträng och medlidande ut. Allt på samma gång. Och utan framgång.

Fan, fan, fan,

Mamma varit inte hemma – vagt kom han ihåg att hon knackat på. Hon hade ropat att hon var på väg ut och frågat om han var vaken. Vilket han hade varit, tills hon hade gått. Pappa var förstås inte hemma och det skulle bara varit ännu värre.

Obehaget smakade illa i halsen – av tanken på vad pappa skulle sagt om han varit hemma, av det hastiga uppvaknandet, av stressen att hinna.

Eric stod kvar vid nyckelskåpet och tittade på mobilen, han ville inte ringa Amanda, han ville inte att hon skulle ställa upp för honom igen. Samtidigt kände han den där smaken i halsen när han tänkte på matteprovet. Och vad som skulle hänt om pappa varit hemma.

Det måste finnas fler taxi, och andra Uber, riktiga Uber. Men efter att han börjat åka med Uber, så hade han tagit bort Uber-appen. Och riktig taxi fanns väl inte längre?

Planlöst googlade han "Taxi" på mobilen, men bytte till App Store och laddade ned appen för Uber.

Lösenord.

Fuck. Shit. Fuck. Fan.

Han stirrade på mobilen. Slog till skåpet där nycklarna hängde, hårt. Hårdare. Skinnet på knogen sprack och en strimma blod syntes.

Han slickade blodet och försökte komma på en plan.

I stället slog han till nyckelskåpet igen, men det blev inte ens en buckla på luckan. Pappa hade klappat lätt på skåpet när hantverkaren hade gått ut.

"Eric", hade pappa sagt med den bullrande rösten som fyllde vilket rum som helst. Ibland undrade Eric hur mycket av pappas framgång var hans röst – det var en sådan där djup, lugn mäktig röst som de använder i reklam. Resten av pappa såg bara patetiskt ut. Kort och tjock, som en badboll. En badboll med Chris Hemsworths röst.

"Eric. Du har gjort mig och mamma besvikna. Så besvikna."

Han fingrade på mobilen igen. Letade fram Amanda bland favoriterna. Gick tillbaka till Uber-appen som ville ha ett lösenord. Slog till skåpet. Tillbaka till Amanda. Svor. En fläck med blod och fett smutsade ned det blanka skåpet, och han undrade om mamma eller Zane skulle hitta den först.

"Du får en nyckel när du sköter dig. Inga fester. Ingen alkohol."

Eric hade rodnat då. Han ville inte ens dricka, det var inte kul att vara full.

"Och full poäng på alla prov."

Tog ett djupt andetag och tryckte på hennes namn.

"Du måste lära dig att ta ansvar. Annars blir du ingenting."

Och kände vågen av självförakt att han ringde henne.

5 Puddy

Redan innan han satt sig i bilen hade han svettats – somrarna blev varmare och längre, och det var väl skönt. Snart skulle det vara medelhavsklimat i Göteborg, men det krävde fungerande luftkonditionering och en bil vars stolar inte stekte den som satt i dem. Framför allt krävde det att inte behöva springa till möten.

För Puddy sprang, eller rörde fötter snabbare än han någonsin gjorde om han inte var försenad. Bilen hade han ställt två gator bort, felparkerad och säkert skulle han få böter, men hellre det än att komma ytterligare några minuter sent. SCI hade säkert en besöksparkering, men det var otänkbart att han skulle skylta med att han kom i en skitig vit skåpbil.

Han var tveklöst försenad, som vanligt, som alltid. Frågan var bara hur sen han var på väg att bli. Medan han sprang kände han i fickorna efter telefonen.

Telefonen.

Han svor så högt nog att en dam skulle stirrade på honom, vände, och sprang åt andra hållet, nu ännu snabbare. Den låg långt in under sätet bland colaburkar, papper från McDonald's, verktyg och odefinierat skräp. Medan han på nytt sprang mot kontoret, slog han upp Leifs nummer och fick en assistent.

"Puddy Alth. Fredric. Alth. Här. Jag har möte. Ett möte. Med Leif. Jack."

Han försökte att inte flåsa.

"Trafiken stod still. Ja. En olycka. På Dag Hammarskjöldsleden."

Familjen Alth var vid det här laget gamla pengar. Han hade fötts i välstånd som två generationer strävsamma släktingar hade byggt upp. Hur var det – första generationen skapar. Andra generation förvaltar och expanderar.

Tredje generationen förstör.

Slakten Alth i ett nötskal.

Numera kallades han Puddy i alla sammanhang, även om han fötts som Fredric. Alla föräldrar, mor- och farföräldrar hade förstås kallat honom Fredric, men sedan de dött hette han alltid Puddy.

Han varken trivdes eller vantrivdes med smeknamnet. Eller öknamnet. Det var hans identitet och varumärke. Han var Puddy – charmig, oformlig, omtyckt. Anpassningsbar och diplomatisk, eller inställsam och konflikträdd – vilket du ville. Alltid generös, omtyckt och populär. Men inte gärna personen som du ser din dotter gifta sig med, eller som du köper en bil av.

Själv tyckte han att en av hans bästa egenskaper var att vara medveten om både sina styrkor och svagheter. Få människor känner sig själva väl, men han visste precis vem Puddy var.

Namnet hade uppstått tidigt, redan på högstadiet och det hade fastnat snabbt. Någon hade sagt att det var formbar lera, och nog var han anpassningsbar. Någon annan hade skrattat åt honom att det var slang för klitoris, men det såg han som smickrande. En eller annan tog honom möjligen på mindre allvar, men det skulle knappast leda till en för tidig död.

Han fick namnet Puddy ungefär samtidigt som han blev personen Puddy. Som en del pojkar var han till en början liten och spinkig för sin ålder. Genom dagis, lågstadiet och mellanstadiet blev han vald bland de sista till brännboll och fotboll

på gympan. Samtidigt var han intelligent, och hans identitet var den klene grabben som de större killarna knuffade runt, och som de snygga tjejerna aldrig såg. Förändringen tog bara en sommar. När han gick hem från skolavslutningen i Hovåskyrkan var han fortfarande den smale och svage och osynlige. Den som helst satt kvar inne på rasten eller gick till biblioteket, i stället för att bli söndertacklad i en match om boll som mer liknande rugby än fotboll.

Men den sommaren hände något i hans kropp – utan att han förstod det själv växte han och han fick ett driv att springa, göra hundratals armhävningar och framför allt att simma. Varje morgon vaknade han tidigt utan att en klocka ringde, åt äggsmörgåsar, sprang till havet och simmade i timmar fram och tillbaka mellan uddar i det svala junivattnet. När han kom hem åt han fler äggmackor, innan eftermiddagens tennis med någon farbror eller kusin på en asfaltsplan borta bland höghusen i Askim. Eller så blev det en ny simtur och tusen situps.

När sommaren tagit slut var han längre, han hade en djup solbränna, rufsigt hår som blekts av sol, vind och havsvatten, och över hela kroppen fanns nya muskler som värkte skönt. På insidan var det samma bleke tanige kille, och först i klasskamraternas ögon såg han skillnaden. Flickorna tittade på honom – det var underbart att le mot klassens sötaste tjejer och få ett leende tillbaka. Det var en känsla han aldrig hade upplevt tidigare och han älskade den direkt.

Några av de stora killarna reagerade på en potentiell förändring i hackordningen och slag utdelades. Men då som nu hade han långt till att bli upprörd. När han blivit slagen och knuffad som liten och spinkig, hade han ryckt på axlarna och gått undan. På skolgården dominerade de som var störst och starkast – det var bara att uthärda till vuxen ålder då hjärnan var viktigare. Det hände två gånger de första skoldagarna att någon slog honom. Bägge gångerna tog han emot slagen så som han gjort tidigare, och bägge gångerna gav han killen en hård knuff i bröstet så att han lyfte från marken och landade på rygg. Så hade han leende räckt den golvade killen handen och hjälpt honom upp.

Där hade han format identiteten Puddy. Från den dagen hade han varit stor, stark, snäll, populär och inte alls så smart som han varit när han var liten och klen. Skolan, kamraterna, tjejerna, tennis, fotboll, simma – allt hade blivit lek och kul. Alla hade gillat honom, skrattat med honom, och valt honom först på gympan.

SCI hade en egen uppgång vid Lilla Bommen. Hyreskostnaden måste vara astronomisk. Han ringde på och en sval kvinnoröst bad honom stiga in.

Kylan i den stenlagda entréhallen var chockerande. Mellan honom och larmet av trafik och svettiga turister fanns bara några centimeter glas och stål, ändå var det som att kliva in i en annan värld. Här var det svalt, på gränsen till kyligt, och nästan helt tyst utom ekot av honom själv mellan de solida marmorblocken som var väggar, golv och tak.

Stream Capital Invest var Leifs andra eller tredje fond, och den som blivit en sådan framgång för honom. För femte året i rad hade värdet växt med över 60 procent. Till det kom avkastning som SCI inte offentliggjorde, men rykten sa att avkastningen var på samma nivå. Puddy lyssnade gärna till sådana rykten.

Åkturen i hissen var tillräckligt lång för att han skulle få ned puls och andning, men svetten blev mer påtaglig när han kommit in i svalkan. Kläderna klibbade mot huden. Han drog fingrarna genom håret och torkade bort sås från kinden. En mörk fläck kontrasterade ohjälplig på byxorna och några fibrer från näsduken verkade ha sugits in i tyget.

Jaja, tänkte han. Det handlar inte om kläder.

Det handlar om pengar.

6 Inga-Lill

Medan Puddy väntade på att få träffa hennes man några våningar upp, gick Inga-Lill ut från banken. Värmen mötte den bara huden på benen, armarna och i ansiktet, som att kliva ned från ett plan i tropikerna. Så lyckligt lottad hon var – framför sig hade hon en varm, skön dag och att planera det roligaste projekt som gick att tänka sig.

Hon log, mot alla och ingen – just nu hade hon det bäst i världen.

När hon gick mot parkeringen stod Uber där, bredvid bilen. Han såg ut som en klippa, eller staty. Nej, mer som ett träd. Innan mötet, när de kommit fram till kundparkeringen utanför banken, hade Uber sagt att han skulle vänta på henne, och vid det laget hade hon haft svårt att koncentrera sig och bara mumlat något. Antagligen hade han tolkat de som ett ja, så nu stod han där och hon ångrade sig – det var som att hans tid inte betydde någonting.

Någonstans hade hon läst att en viktig egenskap för en militär var att kunna vänta. Han såg ut som en militär, som hon tänkte att en militär skulle se ut – stor, stark, lugn, avslappnad, beredd.

Varför tänkte hon på det? Var det något Eric hade sagt. Att han var militär.

Tankar var så svåra att styra.

Hon borde inte ha druckit vinet innan hon åkte, tänk om de märkt det, om hon hade hickat och sluddrat under mötet. Eller skrattat för högt. Fast det bara var ett glas vin, inte kunde hon ha blivit påverkad av ett glas vin.

Männen hade varit oändligt trevliga mot henne, alla tre, de hade lett stort, skämtat, tagit på hennes arm och skrattat åt hennes skämt. Två hade varit runt trettiofem, fyrtio – hon hade deras kort och på bägge stod det något om Manager. Den tredje hade varit betydligt yngre, antagligen nyss från Handelshögskolan, men alla tre hade haft oklanderligt perfekta kostymer. Den yngste måste ha lagt hela sin första lön på den kostymen.

De var så olika den nästan orörlige mannen bredvid bilen som med en knappt synlig vinkling i kroppsspråket markerat att han sett henne. Alla var de attraktiva, manliga män, men på så olika vis. De inne på banken byggde självförtroende och utstrålning på pengar och makt. Och på sina perfekta kostymer. Uber bara existerade, som om han alltid funnits och aldrig skulle dö. Oavsett vad som hände skulle han stå där.

”Gick mötet bra?” frågade han medan han höll upp dörren åt henne.

Hon svarade något, hon hörde inte själv vad hon sa, men han log glatt när han satte sig bredvid henne.

De var så nära varandra – två människor, bara en meter mellan sig, hon kunde flytta handen några decimeter så skulle hon röra vid honom. Om hon inte betalade pengar till honom, så hade de aldrig varit så här nära varandra.

”Det gläder mig”, sa han och fortsatte le, medan han svängde ut mot leden som skulle ta dem söderut.

”Det gick bra. Tror jag verkligen. Ja, jättebra”, sa hon.

Alla tre männen hade varit glada, de hade sagt att allt gick att ordna. Redan när hon kommit in på bankkontoret hade de två cheferna eller vad de nu var, gått fram till henne och skakat hand, som om de visste vem hon var och bara stått och väntat på henne. Den ene hade lett vägen, medan den andre småpratade artigt om trafiken och vädret, tills de gått in i ett stort och luftigt konferensrum med utsikt mot älven.

Där hade den yngre mannen stått, som i givakt, och frågat om han kunde ordna en espresso eller något annat att dricka.

Allt handlade väl egentligen om Leif, tänkte hon. Det var Leif de ville göra glad, inte henne. Eller Leifs pengar.

Hon tittade ut genom bilfönstret när de körde genom Göteborg och närmade sig de södra delarna av staden. Vart hon än tittade såg allt ut som en gigantisk byggarbetsplats – någon ny tunnel, en väg som skulle flyttas, hus som skulle rivas och hus som skulle byggas. Antagligen skulle det inte ta slut förrän stan sjönk i älven.

Utan att förstå varför, blev hon på nytt generad inför Uber – de var lika mycket människor, ändå kunde hon köpa honom: Han tog emot hennes pengar och då fick hon bestämma vad han skulle göra. Hela livet är uppbyggt så, allt vi köper, från bananer till en tid hos frisören, allt gick ut på att en del hade pengar och andra gjorde saker för att få pengarna. Det var inte konstigt, så hade det väl alltid varit. Ändå blev det påtagligt här, i bilen, eller inne på kontoret. Dessa människor sålde sig. Till henne.

"Hur ..." Hon försökte komma på något att fråga Uber. "Hur är det. Att köra taxi?"

Han skrattade till svar och blinkade över bilen mot deras avfart. "Det är roligt! Jag får träffa många intressanta personer. Det blir många samtal på en dag."

"Tjänar du. Tjänar du bra, med pengar, menar jag."

Han skrattade igen. "Nej, det kan jag inte påstå! Verkligen inte. Det är tufft – särskilt om du kör för Uber."

"Varför det?"

"Åh. Det är så hårt – allt handlar om betyg. Skulle du neka en körning, eller om någon bara tycker att du har fula kläder så kan de ge dåligt betyg."

Samtidigt som han parkerade bilen framför huset slog han ut ena handen i en vag gest.

"Allt kan leda till att du förlorar körningar." Ändå log han, som om han var större än världen, att pengar inte betydde så mycket, att det fanns så mycket annat som var viktigare.

Inga-Lill tackade för skjutsen, räckte honom två tusenlappar och sa snabbt att det var jämnt. Kinderna brände när hon klev ur bilen; I ögonvrån anade hon hur han tittade på sedlarna, som om han kommit av sig mitt i en mening.

Just som hon kom in i huset tänkte hon att tvåtusen kronor inte var tillräckligt – hon hade inte en aning om vad det kostade, hon hade säkert betalat för lite. Hon borde gå tillbaka och fråga hur mycket mer han ville ha, men då startade bilen och han rundade långsamt fontänen.

Hon försökte att inte tänka på det.

7 Puddy

Receptionen var förstås sval, så sval att Puddy börjat frysa. Två gånger hade han varit inne på toaletten och försökt tvätta bort fläcken från byxorna. Nu satt han med en tidskrift i knät för att receptionisten inte skulle se den.

Kontorslandskapet var glest befolkat och tidningen var lika ointressant som tidningar alltid är i ett väntrum. I stället kunde han inte hålla ögon borta från tjejen bakom den höga disken; Det långa, nästan helt blonda håret som föll till axlarna. Ansiktets perfekt lena hy. Halsen. Han kände smaken, hur det skulle vara att kyssa halsen, leta sig nedåt ...

"Herr Alth."

Han reste sig för snabbt och tidningen föll till golvet.

"Mister Strom tar emot er. Följ mig."

Han följde henne genom ett annat, men lika glest befolkat kontorslandskap. Utspritt i det stora rummet fanns minst tjugo arbetsstationer mellan skärmväggar, men det satt bara två unga personer i var ände av rummet.

Pennkjolen smet snävt mot hennes kropp, han kunde höra fraset av tyg mot hud och tänkte på hur mjuk hon måste vara.

"Varsågod, herr Alth."

Hon höll upp glasdörren till Leifs kontor som var nästan lika stort som kontorslandskapet de just gått igenom. När han passerade henne var det bara centimetrar mellan deras ansikten och det var en kraftansträngning att inte distraheras. Hennes urringning var nära obefintlig, bara den översta delen av hennes bröst gick att ana, och parfymen subtil. För ett ögonblick tyckte han sig se antydning till ett leende.

"I will call you back in ten minutes."

Leif vinkade till honom utan att titta upp från datorn.

"Välkommen Puddy."

"Jag är ledsen Jack. Trafiken på Dag Hammarskjöld stod helt stilla."

"Du spelar tennis?" sa Leif utan att sluta skriva.

"Vad? Tennis? Ja, eller, hurså?"

Leif knappade in något på datorn och tittade kort upp.

"Jag spelar tennis. Det finns en liga. Eller nätverk. Personer i kommunen, näringslivet. Golf tar för mycket tid."

Han tryckte hårt på en tangent, som om han avslutade något, kanske en affär.

"Det är dubbelmatcher och jag spelar med en, vad heter han, en av de där ute. Någon nytvättad kille. Han sa att han var duktig."

Leif skrattade och Puddy skrattade också.

"Men det var han inte. Jag behöver någon på min nivå. Duktigare. Du vet, jag gillar inte att förlora."

Puddy skrattade igen. "Självklart. Jag spelar gärna."

Leif vinkade vagt mot dörren. "Du får tiderna av honom. Henne, eller någon. I receptionen."

Han tittade på något på skärmen.

"Så du vill investera."

Dörren öppnades utan att någon knackade, och assistenten kom in med espresso och några biscottis. Puddy ansträngde sig att behålla fokus på Leif och inte distraheras av kvinnan. Hon satte ned brickan vid en soffgrupp i andra änden av rummet, i ögonvrån anade han hur hon lutade sig över bordet. Om han vred huvudet bara lite skulle han se om blusen fallit framåt.

"Vi har en öppning i SCI, vi begränsar antalet investorer, men familjen Lindh vill ut."

Leif fortsatte att titta på datorn samtidigt som han pratade.

"Någon hotellkedja tydligen. Som de ska bygga i Sydafrika. Så de behöver likvida medel och säljer av andelar."

Puddy nickade, det förstod man ju. Ska det byggas hotell så behövs cash.

En kedja med hotell.

Leif reste sig. Bakom skrivbordet hade han sett längre och smalare ut – fast han bara var några år äldre än Puddy hängde buken mer. Dessutom var han kort, drygt en och sjuttio.

"... vet väl också att vi ändrat insteget", sa han på vägen till soffgruppen.

Puddy nickade och följde efter. Kostymen såg ut att vara en Brioni. Synd att den för liten, annars hade den varit smärtsamt snygg.

”Ja. Ja, absolut. Det är klart. Det behövs. En hög ribba.” Puddy tog en biscotti och fortsatte. ”Det kan inte vara hur många som helst. Som kommer springande med småpengar. En miljon sek var det väl? Jag tänkte att jag lägger mig lite över det. Runt en och en halv, blir det bra?”

Lindhs skulle bygga en hotellkedja. Det gjorde ont i honom – det var så livet skulle vara. Hans liv. Han var som gjord för det. Sälja lite från en fond för att bygga en kedja hotell i Sydafrika. Eller ha ett kontor som Leifs – med glasdörrar, skinnsoffor och snygga tjejer.

Men nu var han på väg dit igen, snart skulle han ha pengar igen. Gott om pengar. Det skulle inte bli hotell i Sydafrika, inte ens ett enda. Numera visste han vad som var tillräckligt. Det räckte med huset, några bra bilar, bra kostymer, pengar till människorna runt honom. Och lite till att leva på. Det räckte, mer behövdes inte – det var ingen mening att vara girig.

Fonden skulle lösa det här.

”Vi har ändrat insteget som sagt, nu lägger vi oss på 500 000.”

”Sänker ni startbeloppet?”

Det kändes bra, han skulle komma in på tredubbla ingångsinvesteringen. Han kunde öka till och med, nog borde han få ihop två miljoner. Det fanns säkert några konton han hade glömt.

Leif sa något, men blod tryckte i öronen så att det susade.

”Förlåt, vad sa du?” Han ansträngde sig, men Leifs ord nådde inte fram. En gång till bad han Leif att upprepa sig, och när Puddy väl hört orden låg de kvar.

Pengarna hade alltid funnits där. I efterhand kunde Puddy förstå de äldre generationer – de hade tjänat så mycket pengar och varit så framgångsrika bara genom att arbeta hårt. Allt de hade tjänat var skapat av dem själva, allt var en summa av eget svett, blod och kamp. Då borde det bli fantastiskt för nästa generation? För Puddy och hans syskon. De hade fått en flygande start, i stället för att kämpa för varje krona, hade Puddy och hans bror och systrar kunnat koncentrera sig på utbildning och att utveckla företaget.

Vad varje generation glömmar är att barnen inte är kopior av äldre släktingar. Puddys föräldrar och tidigare generationer hade behövt kämpa för allting, men Puddy hade alltid haft det fint utan ansträngning. Så varför kämpa?

Generationerna innan såg hur varje kalori de förbrukade blev till överlevnad och förbättring. Fortfarande in på 1900-talet fanns inte fritid för de flesta – att arbeta var en förutsättning för att äta. Samma strävsamhet byggde för många en närmast osannolikt förbättrad livskvalitet från 1950 och framåt. En hel medelklass gick från utedass till bil, TV och tvättmaskin på några decennier.

Det var med noggrannhet och tålamod som hans gamla släktingar hade grundat och utvecklat familjens byggföretag. Ekonomin hade alltid skötts minutiöst, röda siffror var otänkbart, och i varje detalj fanns omsorg och stolthet. Det gällde både husen de byggde, och relationer med kunder och anställda.

Men de hade vikt sina liv åt arbete och företag.

Han kunde omöjligen motivera sig att kämpa som föregångarna: Varför arbeta stenhårt för att kunna köpa två bilar till och bygga ut huset, när du utan ansträngning redan hade fyra bilar och en stor kåk. För Puddy fanns så mycket mer. Livet gick inte ut på att tjäna pengarna, livet gick ut på att använda pengarna. Svarta siffror var bara en signal att mer pengar gick att ta ut – hur kul var det att dö med ett fullt bankkonto?

"Euro förstås. 500 000 euro." Leif spärrade upp ögonen och mötte för första gången Puddys blick.

"Är det ett problem?"

"Nej, ja, inte alls, perfekt. Förstås. Det blir bra. Precis vad jag ungefär tänkt mig ja."

"Haha, better dead than poor antar jag. Men de flesta går in på betydligt mer förstås."

"Förstås. Förstås. Givetvis. Men jag behöver hålla. Um. Du vet. Jag behöver pengar. I firman. Likvida." Puddy log. Försökte le. Två erfarna män emellan.

Samtidigt räknade han. Femhundratusen. En halv miljon. Euro. Fem miljoner kronor. Fem miljoner.

"Grundinvesteringen ökas med jämna steg om hundratusen. Men månatliga insättningar är i steg om tiotusen", fortsatte Leif. "Och ja, fortfarande euro. Förstås."

"Förstås. Great Leif. John. Jack. Tipptopp."

Om han lånade på både firman och huset. Kanske sålde av fler maskiner. Det borde gå. Herregud. Fem miljoner kronor var ingenting idag. Självklart skulle det gå. Han var världsvan, en av de stora spelarna. Elitligan. Han skulle vara med, han

hörde dit, klart han skulle vara med. Fem miljoner i SCI. Stream Capital Invest. 60 % avkastning. Och lika mycket utdelning. På fem miljoner. Det var tre miljoner. Tre miljoner om året. Redan första året skulle han kunna amortera av en rejäl bit av de nya lånen och ändå ha råd med ett par bilar. Och kostymer. Någon lyxig resa. Och alla kringkostnader. Andra och tredje året skulle han bli skuldfri.

Puddy tog en skorpa till. Magen protesterade mot det starka kaffet och han harklade sig för att dölja mullret.

"Någon där ute." Leif vinkade vagt mot glasdörren. "Någon där ute skriver avtalet med dig."

Från ingenstans dök assistenten upp, samtidigt som Leif reste sig och sträckte fram handen.

Puddy försökte torka av den fuktiga handflatan medan han ställde sig upp.

"När. När, sker utbetalningarna?"

"Sista varje månad. Men avkastning på nyinsättningar eller återinvesteringar sker efter 12 månader."

Leif stod fortfarande med framsträckt hand och Puddy fattade den till slut.

"Så första utbetalningen ..." sa Puddy.

"Ja?"

"... blir. Den blir. Nästa år?"

"Ja? Precis som jag sa."

8 Inga-Lill

Hon gnuggade porslinet. Sprutade mer Vim på fläcken och skrubgade. Hårdare. Gnodde. Använde först den gröna sidan av tvättsvampen och vände till den gula. Hon provade en rörelse uppifrån och ned, och sedan från vänster till höger och till sist i cirkel.

Inga-Lill ändrade ställning så att hon låg på badrumsgolvet. Smutsen grinade mot henne och hon makade hela kroppen närmare toalettstolen för att se bättre: Fläcken var under stolen, en bit ned från sitsen mot golvet, på sidan men lite framåt.

Hon formade munnen till en trut och andades på fläcken så att imma bildades runt den. Imman försvann, hon andades på den igen och gnuggade. Hårdare.

I samma stund som hon klivit in i huset hade glädjen försvunnit, som om hon kommit tillbaka till världen där drömmar inte finns.

Hon existerade inte i sitt eget hem, inget här hemma existerade utan att vara definierat kring Leif. Detta hem var Leif; hans ambitioner, hans fru, hans barn.

Hans drömmar. Hans pengar. Leifs pengar.

Nej, inte hans drömmar. Om han hade haft drömmar så skulle allt handla om att uppfylla dem, men det var inte så han fungerade. Hon kunde inte föreställa sig att han drömde eller fantiserade, han bara gjorde. Allt runt honom anpassade sig till det han gjorde, så han behövde aldrig drömma eller fantisera.

Det måste finnas större sammanhang som hon aldrig såg. Situationer där han var den som anpassade sig, men hon betvivlade det. Förr hade det varit så, men nu byggdes universum runt Leif. Förr hade han svassat och åbakat sig för chefer och kunder, tagit hem dem. Sagt åt henne att ha kort kjol när männen kom på middag. Vad hon skulle laga för mat. Att hon skulle skratta när de skämtade.

Hade han drömt då? Att bli en av de gamla gubbarna, de som var tjockare och hade mer pengar.

Direkt när hon kommit hem hade hon bytt om till yogapants och linne och börjat städa. Egentligen ville hon ta ett glas vin, men Zane var på bottenvåningen och skulle se om hon gick till kylskåpet.

Om det bara kunde vara söndag snart, så att Zane var ledig och hon fick allt städande själv. Men fläcken var åtminstone kvar. Hånade henne. Spottade henne i ansiktet.

Inga-Lill drog av sig handskarna och satte sig upp. Från den vinkeln hade hon svårt att se fläcken; Hon böjde sig närmare, men jo, den var kvar. En mörk skiftning i emaljen. Eller porslinet, hon visste inte vad skillnaden var.

Hon tog upp Vim-flaskan och skulle just spraya, men det stod inte Vim, det stod Jif. Varför hade den bytt namn? Hon gillade Vim. Det stod för något alldeles extra fräscht, så rent att det gjorde ont i näsa och ögon.

Det var förstås en gubbe, högt upp i ett bolag. Som tyckt, dikterat, beslutat. Sedan kostade det miljontals kronor, nej miljontals dollar, och ledde inte till något. Annat att det kostade mer pengar, att fler personer förlorade jobbet och att rika människor blev ännu rikare.

Var fläcken en missfärgning i själva porslinet? Den kanske inte gick att skrubba bort. Inga-Lill petade på toalettstolen med sitt bara pekfinger och tänkte direkt på bakterier eller smuts.

Hon suckade högt; Hon var inte tvångsmässigt besatt av renlighet, ville inte vara det. Under uppväxten hade de haft utedass och hon skulle inte ha svårt med det nu heller.

Hon såg sig omkring; Badrummet var större än sovrummet hon delat med sina systrar under uppväxten. Allt runt henne var vitt eller i mässing. Det vita var hennes val, men mässingen och de opraktiska tvågreppsblandarna hade Leif valt. Hon tyckte att de såg pråliga ut, men han hade i alla fall varit delaktig. Många av de val som Leif gjort i deras hus och lägenheter hade hon och inredarna justerat till något mindre pråligt utan att han märkte det, men blandarna i köket och badrummen hade fått vara kvar.

Dasset under uppväxten var aldrig snuskigt eller otrevligt, det hade bara varit mysigt. Till och med kalla och mörka vinterkvällar var det ombonat och inte isande kallt. Det hade alltid varit rent, mor eller någon piga städade flera gånger om dagen. Inte så att det var antiseptiskt rent, men det luktade fräscht. Eller fräscht var inte ordet, mer som bark.

Hon tittade på toalettstolen igen. Den blänkte.

En gång hade hon sett på tv mitt på dagen. Zane hade varit och handlat och Inga-Lill hade tagit ett glas Chardonnay och satt sig i soffan. Programmet handlade om en tvångsmässig städare som besökte en tvångsmässig samlare. Samlarens hus var fyllt av skräp, disk, gammal mat och förstås – katter.

Hon hade varit rädd att Zane skulle komma tillbaka, inte för att Zane skulle sagt något eller ens gjort en min. Snarare hade hon tyckt att det vore skönt om Inga-Lill satt framför tv:n, i stället för att städa eller laga mat eller inreda. Eller något annat som hon fyllde dagarna med.

Det som stannat kvar av programmet, med avsmak och fascination, var inte den överfyllda lägenheten utan städmanikerns toalettstol. Hon städade förstås toaletten flera gånger om dagen, och två gånger per dag gick hon över den med en maskin som blåste ut het ånga. Programledaren hade en apparat som mätte hur mycket bakterier det fanns. Som Inga-Lill mindes det, var en siffra om 2 000 eller mindre godkänt för att servera mat på.

Till städmanikerns förtjusning hade hennes toalettstol ett värde på 7.

Inga-Lill varit inte sådan. Ville inte vara sådan.

Men snart behövde hon vinet.

9 Eric

Villan, eller huset, eller slottet som Amanda levde i var magiskt. Eric älskade huset och att vara i det.

Medan det hus han bodde i var nybyggt och säkert modernt i alla detaljer, var Amandas hus ett under av genomtänkt estetik och funktion. Hennes farmors far, eller farfars farfar, eller någon annan släkting hade byggt det under tidigt 1900-tal. Allt var noga avvägt och planerat, från placering till varenda vinkel, skruv och spik. Till och med asymmetrier var genomtänkta; hörn eller bjälkar som sedda för sig såg sneda ut, men som fick ett sammanhang med andra detaljer.

Huset satt i grönskan på en sluttning mot havet i Hovås, söder om Göteborg. Trots att grannhusen låg tätt var det dolt från insyn, men samtidigt med utsikt mot skärgården och med oändliga ljusinsläpp, från solens uppgång till dess nedgång.

Han suckade, trots den behagliga miljön.

Nu var provet åtminstone klart, han kunde inte göra något åt det, men det högg till i bröstet bara han tänkte på det. Kunde en få hjärtattack innan tjugo?

Han ställde sig upp, letade efter en linje genom kroppen att slappna av längs. Tog ett långt andetag, slöt ögonen. Han hade inte kommit för sent, han hade hunnit till provet. Men Amanda hade fått hämta honom, så det var hon som kommit för sent till sin lektion.

Djupt andetag, lyssna på det, bara tänka på andetaget, landa tillbaka i kroppen.

Han lät bröstkorgen vidga sig, hjälpte till med magen. Smärtan släppte.

När han var här med Amanda kunde han gå på upptäcktsfärd. Det fanns alltid nya vrår att hitta, vinklar eller hörn eller passager. Fortfarande upptäckte han rum och dolda dörrar, eller förvånades över den möda som lagts på att ljus fick fritt spelrum. Att gå runt i huset var som att få alla algebra förklarad för sig, samtidigt som Bach spelades i ditt huvud och du själv var en renässansmålning.

Med något slags vemod tänkte han på Ville och Nils. Eller Frans, han var osäker på vad de hette – de hade sådana där urgamla namn som var moderna igen. Han hade aldrig träffat någon av dem förstås, han var osäker på om ens Amanda hade

hunnit lära känna någon innan hon flyttade med mamma till Brasilien. Nu var de i vilket fall döda allesammans. Ändå var de för honom själva definitionen av den goa morfadern eller farfadern. Vänliga, med all tid i världen, alltid redo med en enkel visdom. Kloka, lugna.

Säkert var det en chimär, kanske hade de våldtagit och slagit sina fruar och barn, men han såg framför sig genuint goda män. Riktiga karlar, på ett bra sätt.

Amanda hade ärvt utseendet mer från Fernanda än från Puddy. Medan han var lång, kraftig och ljus så var Amanda lite kortare, hade mörkt hår och sådan där härligt olivtonad hud. Eric hade bara sett mamman på foton och det var inte svårt att se likheten, men Amanda verkade inte ha ärvt sin mammas kärlek till figurnära och kortkort. Självt förstod han inte hur Amanda orkade lägga så mycket tid på att hitta precis rätt nyans och modell på klädesplagg – begagnat dessutom, när det var så enkelt att slänga iväg några beställningar på nätet. Mörkt hår förresten, oftast var det färgat – just nu grönt, eller möjligen blått.

Han sjönk tillbaka i soffan och tittade på utsikten. Visst förstod han att han projicerade sin önskan om hur en familj skulle vara på Amandas hus, och de som hade byggt det. Hon gjorde väl samma sak, fast tvärtom – såg på hans familj och avundades honom en mamma som alltid var där, och en pappa som inte strulade runt med varenda kvinna i södra Göteborg.

Matteboken sneglade på honom och han försökte formulera ett sätt hur han skulle förklara derivata för Amanda. Det var inte komplicerat, det dumma var att hon trodde det var svårt. Och värre att hon trodde att hon var osmart. Nu förutsatte alla att matte är svårt och att de som inte förstår är dumma. Bara alla elever gick till skolan med övertygelsen att matematik var enkelt, och att de var smarta, så hade fler klarat ämnet.

Matte är enkelt, det är själva definitionen av matematik, att den är enkel. Den är en förenkling, så varför tror folk att den är svår?

Alla Puddys syskon och kusiner hade för länge sedan flytt Göteborg och spridits över Sverige och världen. Bara Puddy hade blivit kvar att ta hand om huset och familjeföretaget, vilket han verkade ha gjort med glädje. Vad Eric visste gick det fint, inte som för pappa eller hans storasyster, Sophie, men det de höll på med var bara absurt. Framför allt pappa gjorde ingenting, det var bara att flytta pengar och tjäna på det – han bidrog ingenting till samhället. Eller världen. Sophies företag gjorde väl någon sorts datorprogram åtminstone, även om det inte precis var

några appar som gick att ladda ned. Puddys företag däremot blev riktiga saker – hus, fina hus som det här. Inte något nytt och inget fusk, bara genuint vackert och gediget.

Han var alltid snäll mot Amanda också, för snäll kanske, men han brydde sig verkligen om henne. Log mot henne, kramade henne – det såg roligt ut, hon försvann nästan i hans stora famn.

Nästa gång han pratade med Amandas pappa skulle han fråga mer om hans företag, visa att han var intresserad, det blev så lätt att det handlade om hans pappa och hans familj. Deras pengar.

När Amanda kom uppför trappan skulle han säga det.

10 Inga-Lill

När Inga-Lill kom in i köket var Zane där. Inga-Lill föraktade sig själv och Leif för att de inte visste hur hennes namn uttalades. Kanske sa hon det på rätt sätt, men hon visste det inte, och nu hade det gått så lång tid som de kallat henne Zane att det skulle vara pinsamt att fråga henne. Leif kallade henne dessutom olika. Ibland var det Zane uttalat som Jane på engelska, omväxlande som Janey, medan Inga-Lill sa det på svenska precis som det stavades. Och hon visste inte ens om flickan verkligen hette Zane, det fanns inga papper – det var bara för att Leif kallade henne det efter att hon presenterat sig.

”Very good Zane!” hade han sagt några minuter in i intervjun med henne, och uttalat det som Janey.

”You’re a very nice and pretty girl! I’m sure Madam will like you very much!”

De hade suttit vid köksbordet, med Leif och Inga-Lill på ena sidan och Zane, eller vad hon nu hette, på den andra. Zane hade knappt hunnit svara på en fråga innan Leif hade avbrutit henne med nästa. Inga-Lill själv hade försökt le vänligt och lugnande mot den lilla flickan som var så söt. För det hade Leif rätt om, hon var mörk, oskyldig, dockaktig. Ung. Ibland förvånade det henne att inte Leif eller Eric glodde mer på Zane – det hände att Inga-Lill själv inte kunde ta blicken från henne.

Leif hade velat ha en butler, han sa att det gav klass, men Inga-Lill hade vägrat ha en man som gick omkring i huset hela dagarna. I stället hade de skaffat Zane

och som någon slags kompromiss skulle hon ha svartvit dräkt med kort kjol så att hon såg ut som en sådan där fransk hemhjälp.

Hon hade undrat vad Zane hade tänkt. Om hon var rädd, eller rädd var hon uppenbarligen, men vad hon var rädd för. Att Inga-Lill skulle vara elak mot henne. Eller om Leif skulle kräva sex av henne. Fast Inga-Lill hade kunnat lugna henne – hon skulle inte vara elak och Leif skulle inte kräva sex. Så vitt Inga-Lill visste var Leif ointresserad av sex och hade förmodligen inte haft sex med någon på åtminstone ett decennium.

Andra fruar skulle blivit svartsjuka om maken anställde kvinnor som de där i receptionen. Sexiga var de i alla fall, unga och sexiga. Men hon kände hur ointresserad Leif var – assistenterna hade mindre pengar än vad han hade, så de var bara statister i hans liv.

Inga-Lill led under Zanes blick. Hon såg hur Zane tittade, fast hon försökte dölja det, såg hur hon ömkade henne, men både på fel grunder och med fel slutsatser. Ja, Inga-Lill hade städat badrummet, fast det var städfirmans jobb och i andra hand Zanes. Ja, Inga-Lill hade städat alldeles för länge, sedan gått på toa och duschat, så att hon hade tvungen att städa badrummet igen. Och duschat igen och sedan tvingat sig själv att sluta för att inte hamna i en evig cirkel av att städa och duscha.

Men Zane trodde att Inga-Lill gjorde det av kontrollbehov, att hon led av någon slags tvång, hon såg i blickar och gester att Zane trodde sig förstå det. Till det yttre såg det ut som att Inga-Lill led av tvång: Att gnugga på en obefintlig fläck på toalettstolen i en timme och sedan duscha, städa duschen, duscha igen, städa igen. Hade hon själv sett någon bete sig så hade hon trott att personen led av tvångsbeteende. Inte hjälpte det heller att hon förnekade det, dålig självinsikt hörde säkert till.

Om bara Zane lämnade köket en minut, så hon kunde slå upp ett glas vin. Men Zane följde henne med blicken, bara i ögonvrån, som om hon vore orolig och ledsen för henne. Hon såg också hur Zane försökte dölja det, eftersom hon visste att det skulle göra Inga-Lill obekvämt.

”Kan du hämta upp några flaskor Chardonnay från källaren, Zane?”

Rösten gick upp i slutet. Överdrivet.

”Please, I am so sorry, but I still haven’t learnt Swedish well enough ...”

Zanes kinder blossade röda mot den vita kragen i den löjliga dräkten, och hon tittade ned i golvet.

Inga-Lill fick också kämpa med genansen och fortsatte, i samma falskt lättfulla ton.

"You know, Leif might want a glass when he comes home."

"But Madam, there are already two bottles in the fridge. And Master Jack prefers the red wine", svarade hon och blev ännu rödare om kinder.

Självklart var det flaskor redan i kylen, Zane hade förstås hämtat upp dem så att det skulle finnas till Inga-Lill. Problemet var inte att Zane dömde Inga-Lill, problemet var att Inga-Lill kunde se sig själv när det fanns ett vittne – om hon var ensam var det lättare att ändra verkligheten.

"Thank you Zane. But stop calling me Madam."

"Yes Madam. I mean Lily."

Leif gillade inte deras namn. Leif Ström och Inga-Lill Ström. Han tyckte att det lät bonnigt och Leif var hopplöst att uttala på engelska, det blev antingen som leaf, löv på engelska, eller som tyskans Heil, vilket gav obehagliga associationer. Ström blev förstås Strom, vilket han gillade. Själv tyckte Inga-Lill att hennes namn fungerade fint på engelska, om än med lite kryckigt uttal.

Leif presenterade alltid sig själv som Jack Strom och henne som Lily Strom. "Jack and Lily Strom. From Sweden." Det skulle vara deras varumärke. Lily var visserligen inte så långsökt och Strom var till och med en rimlig kompromiss, men Jack? Förklaringen som Leif använde, var att han hette Johan i andranamn, och att John ofta blev Jack i England och USA. Inga-Lill var övertygad att det inte var så, och vägrade kalla honom Jack eller sig själv Lily. Leif däremot använde det konsekvent. Till och med på hans visitkort stod det Jack Strom och givetvis hade han tryckt upp visitkort åt henne också – samma tjocka, lyxiga kort med guldskrift där det stod "Lily Strom". Under namnet stod det "Stream Capital Invest", fast hon aldrig hade något med den där eländiga fonden att göra.

Utom en massa papper. Nästan varje dag hade Leif med sig olika dokument som hon skulle signera. Det hade hänt att hon frågat vad det gällde, men efter hand gav hon upp. Förklaringarna fick henne bara att känna sig obegåvad, så nu skrev hon under direkt och ställde inga frågor.

Egentligen borde hon ta pengarna som hon ville ha. Ibland dagdrömde hon om det, att bara göra det; en stor överföring, flera miljoner, och köpa en plantskola. Hon hade ingen aning vad en Plantagen eller Blomsterlandet kostade, men det fanns garanterat pengar så det räckte på fondens konton. Eller ta så att hon

klarade sig, hon behövde inte så mycket, och resa bort. Köpa en villa på Kanarieöarna och aldrig höra av sig till Leif, bara försvinna. Fast barnen skulle hon hålla kontakt med, de kunde bo där när de ville. Eller bäst av allt – ta alla pengar och ge dem till Vänsterpartiet, eller det där Feministiskt vad det nu hette, bara för att göra Leif riktigt arg.

Men det var bara en dagdröm. Hon gillade ju inte heller de partierna, deras ledare lät bara arga.

Inga-Lill svalde genansen, suget efter en det svala vinet blev för stort och hon tog ut en av flaskorna, men just som hon skulle ta fram en korkskruv, var Zane framme.

”Please allow me Madam. I will open it for you.”

11 Amanda

Amanda tittade på sin pappa. Han såg ut som köket han satt i. Grundarbetet var elegant, men det började bli slitet. Den snygga, men slarvigt vårdade och omoderna kostymen satt skapligt, men någon tråd hängde löst och på ena låret fanns en fläck. Stilen hade passat bättre på en konstnär, eller en excentrisk professor på en humanistisk institution, snarare än som den företagsledare och finansman han ville vara.

Själv verkade han inte ha märkt att hon kommit ned till i köket. Koncentrerat stirrade han på datorskärmen framför sig, och slog då och då hårt på tangenterna.

Hon kunde inte förstå vad mamma fastnat för hos Puddy, att det ens fanns någon kvinna som ville vara med denne man. Visserligen såg han rätt bra ut, många kvinnor verkade gilla män som var långa, bredaxlade och med en klassisk maskulin utstrålning. Men sjavig? Och så var hon säker på att han var plump när inte hon var med; Att han tafsade eller fällde opassande kommentarer.

Och det gick hem. Många kvinnor han träffade tycktes bli attraherade av honom, hon rös när hon tänkte på den osannolika mängd kvinnor som han hade dejtat. Eller åtminstone haft sex med.

”Vill du ha kaffe?”

Han svarade inte och hon upprepade frågan.

"Åh ja. Tack. Tack Amanda!" Han tittade upp mot henne och log direkt, varmt och närvarande. Kanske dömde hon sin pappa väl hårt. Det var alltid något genuint i honom, närvaro, karisma. En slags Chris Pratt-charm. Naivt glad – med oändlig aptit på livets goda.

Och självsäkerheten, att ogenerat prata med vem som helst, och om vad som helst. Där fanns en värme i ögon och leenden – Amanda var övertygad att det inte var något han spelade. Han var verkligen där, just där och då. Allt runt honom upphörde och han gav henne odelad uppmärksamhet.

Tyvärr varade den uppmärksamheten aldrig. En annan kvinna dök upp, eller en chans att tjäna snabba pengar.

Troligare än hans fantastiska charm, var väl hur svältfödda kvinnor var på uppmärksamhet: En man som ser dig. Fantastiskt! Projicera alla dina förhoppningar på honom!

"Behöver du pengar? Till kläder. Eller något", sa han och log bredare.

"Men pappa. Jag får studiebidraget."

"Jamen det är ingenting. Det räcker väl inte till en t-shirt?"

"Och så jobbar jag. Jag har till och med köpt en bil."

"Fast den går knappt att kalla bil. Är du säker att du inte ångrar dig? Du kan få en slant. Av mig. Till en som passar bättre."

"Pappa, du vet att det inte är en fin bil jag vill ha. Jag vill bara ha något som fungerar."

Han skakade på huvudet, som att han inte förstod dagens ungdom.

"Jag och Eric lagade en lasagne. Vi åt förut – det finns till dig att värma", sa hon och sökte hans blick, men han hade försvunnit. Åter var det skärmen som tog hans uppmärksamhet.

"Vill du att jag värmer en tallrik åt dig?"

Hon fick inget svar.

"Pappa?"

"Va? Vi? Är det Eric. Ström?"

"Ja?"

"Jaha, men vad bra." Blicken flackade mellan henne och skärmen. "Hur är det med honom då?"

"Det är väl som vanligt. Det är inte så lätt hos dem alltid. Mycket förväntningar. Och så fastnade han i ett drogtest och får inte köra bil."

"Jaha, ok", sa han, blicken tillbaka på skärmen.

"Vill du ha lasagne eller?"

"Jo, ja, vad fint. Nej, men jag fixar själv", svarade han, och tittade än en gång. "Tack Amanda, vad fint av er! Verkligen jättefint!"

Och så försvann han in i vad hon hoppades var siffror på skärmen.

När Amanda kom upp för trappan blev hon på samma gång upprymd och nedstämd.

Medan köket började bli slitet, var fortfarande övervåningen underbar. Det stora vardagsrummet låg centralt, oregelbundet omringat av de mindre rummen. Panoramafönster öppnade stora vyer mot skärgården, gluggar längs husets sidor gav en skymt av grönska på berget, och takfönster öppnade mot himlen. Städfirman, som pappa antagligen inte hade råd med, skötte de gröna växterna och deras dofter blandades med gammalt och moget trä.

Att kliva in i denna öppna yta gav en omedelbar euforisk känsla av samhörighet med havet och naturen, och i förlängning livet och universum. Huset, och i synnerhet övervåningen, var som skapat för att påminna själen om både dess litenhet i livets oändlighet, och om storheten att få vara en del av äventyret.

Fast hon växt upp här, var det lika storslaget varje gång hon kom upp för trappan.

Å andra sidan kände hon ett sting av mörker och dysterhet komma över henne när hon såg Eric sitta lutad över bordet framför sig och stirra ned i det. Hon önskade att han skulle lyfta huvudet, se det vackra som var framför honom. Himmelen, grönskan. Havet. Samtidigt förstod hon ur tyngd och ledsen han var, hur han klämdes av krav och andras ambitioner.

På ett plan var det obegripligt – han var vit, man, född i det bästa och mest tillrättalagda landet i världen och därtill med pengar så att han kunde köpa allt han behövde och gå vilken utbildning som helst. Han hade vunnit första pris direkt vid födseln. Full pott i allt. Snygg, smart. Alltid coolt klädd. Sportig. Populär, var han än dök upp.

Fast just klädseln spelade ingen roll – alla var lika snyggt klädda i lika dyra och exklusiva kläder. Om det fanns någon skillnad var det att Eric inte brydde sig, han hade samma dyra kläder som alla andra, utan att det var viktigt för honom. Som nu; Han hade bara en hoodie, inte ens en t-shirt under, ändå såg det elegant ut.

Allt talade för honom. Allt.

Utom att allt talade för honom.

För han var olycklig. Miserabel. Den mest deprimerade och ynkligaste varelsen på denna jord.

Dessa bortskämda västerländska män ...

Hon satte sig i soffan och la en arm om hans axlar och lät honom luta sig mot henne.

Själv släppte hon ut en djup suck, men tyst, bara i det egna huvudet.

"Vad jag än gör ..." sa han och hon hörde tårarna i rösten.

Orden klingade ut, som om de visade den långa vägen till all världens olyckor.

Hon strök honom över håret.

12 Puddy

Det grämde honom att det inte fanns en collegefond för Amanda. I en amerikansk film vore det dags att plundra den nu.

Han suckade, för i verkligheten skulle han ha tömt den för länge sedan, och beloppet han behövde skulle inte ens en välfylld collegefond klara.

Fem miljoner kronor. Hur kunde det vara så mycket. Och hur idiotisk var han som gått med på det.

Puddy var bara vagt medveten om att han sagt adjö till Leif, att han följt en kille till ett annat rum och fått ett papper som han bett att få ta med hem och läsa innan han skrev på. Killen hade sagt att det inte gick att vänta, ville herr Alth att han skulle meddela mister Strom att herr Alth drog sig ur?

Öronen hade susat. Munnen saknat saliv. Han hade skrivit på.

Blodet pressade inne i huvudet och dunkade i öron och tinningar bara han tänkte på killen. På papperet, på pennan han hade haft i handen. Fan att han var så korkad, en gång till.

Å andra sidan. Om ett år, tänkte han, om ett år. Då har jag tre miljoner. Tre miljoner som täcker allt. Om ett år. Jag skall bara lösa allt under ett år. Sedan är jag home free. Då är jag oberoende. Allt är löst.

Han försökte samla sig, andas bort dunket. Fem miljoner kronor var det. Så. Det är ingenting. Småpotatis. Klart vi fixar fem miljoner. Eller femhundratusen euro. Det lät bättre, mer hanterligt. En halv miljon euro. Kostade inte euron mer än tio

kronor nu? Då var det mindre än en halv miljon euro han behövde. Det var småpotatis. En bagatell.

Han öppnade en ny flik i webbläsaren och loggade in på SEB:s hemsida. Lönekontot visade strax under 89 000 kronor. Han klickade runt på internetbankens sidor – sparkonto, kapitalkonton, fonder, innehav. Investeringsparkonto. Vem döpte något till investeringsparkonto? Vad betydde det ens? Som brödbageriet.

Magen mullrade vid tanken på mat, men han fortsatte leta bland siffrorna. Här och var fanns en slant, kanske fyrahundratusen kronor totalt. En checkkredit på 50 000 kronor också. Gick den att använda? Kunde han ta ut de pengarna i cash?

I en annan flik loggade han in på SHB och i ytterligare en Swedbank. Och så öppnade han ett annat fönster och loggade in SEB:s företagssidor.

Det såg likadant ut på hans privata konton på Swedbank och SHB. Några tusenlappar här och där fanns det, men samtidigt var han osäker om det fanns fonder och konton som han glömt. Det var så många länkar att klicka runt bland. Han kunde omöjligt hitta allt. Det var enklare förr, när allt var på papper.

Nej, det var inte enklare. Han kom ihåg hur han suttit och rotat i travar med kvitton, kontoutdrag och reklambroschyrer när det var dags för bokslut eller att deklarerar. Det hade alltid varit massor av kvitton som saknades så att det blev onödigt dyrt, men det hade inte varit någon fara, det hade alltid funnits konton med pengar.

Nordea hade han också! Visst hade han konto där? Till den växande skaran flikar la han Nordea, men lyckades inte logga in med mobilt bank-id, så han kanske inte hade konton där.

Danske bank då? Och Bohusbanken fanns det något som hette. Och allt kunde vara både på företaget eller privat.

Tillbaka till SEB:s företagssida – på affärskontot fanns mer än 800 000 kronor, nästan 900 000. Det var bra. Och på ett kapitalkonto mer än 900 000 kronor till. Det var nästan två miljoner, det var ännu bättre. Fast det var inte så bra att de pengarna skulle räcka till löner. Ännu värre – till skatteverket också, säkert var en massa av pengarna till moms och arbetsgivaravgifter.

Hur många anställda hade han nu? Kunde han säga upp fler? Var någon villig att få dubbel lön mot att hoppa över en månad, så skulle han hinna få fram mer pengar till nästa månadsskifte.

Men fonden skulle inte ge utdelning direkt. Fan.

Det fick bli ett senare problem, bara han fick löst det akuta.

Telefonen surrade. Han tittade snabbt på den och svarade.

"Hej älskling!" sa han in i telefonen, samtidigt som blicken gled tillbaka till siffrorna på skärmen som för att mana fram fler nollor

"Fredric?"

Han blundade och vred med en ansträngning bort huvudet från datorn. Höll ögonen slutna. Andades in och andades ut. Djupt med tyst.

"Jag är lite uppe i varv."

"Jag hör det Fredric."

Fernanda var en av få personer som kallade honom Fredric, hon sa att Puddy både var fult, passade honom dåligt och dessutom hade hon svårt att uttala det. "Poddi", blev det, de gånger hon försökt.

För honom spelade det ingen roll – han kunde vara Fredric med henne och Puddy med andra. Eller vad som helst annat, det var som om namnet sa mer om personen som pratade med honom, än om honom själv.

Han sa puss hej och tryckte på den röda luren på skärmen. Vad hade hon sagt? Han försökte komma ihåg det, men siffrorna var viktigare, han fick spara vad det nu var Fernanda sagt till senare.

På skärmen tittade Anna, 33, på honom. Jo, Anna kunde tänka sig att träffas. Ja, hon hade barn men ville inte ha fler, hon var nyskild och tänkte njuta av livet de veckor barnen inte var hos henne.

Ett glas ikväll kanske?

En uteservering på Avenyn?

Det är ju så varmt och skönt på kvällarna numera.

Han tryckte på en tumme upp och en pussmun.

Var hade han varit? Bohusbanken? Visst hade han ett konto på Bohusbanken. Eller Danske Bank. Eller båda.

13 Amanda

Eric's storasyster, Sophie, gjorde ett bättre jobb att leva upp till pappans krav. Vilket inte gett mer kärlek eller uppskattning från honom, hånet fick bara andra uttryck.

Medan Eric inte klarade pressen med skola och plugg och prov, så hade Sophie i allt varit en toppstudent, särskilt i de ämnen som Leif pekade ut som väsentliga, det vill säga matematik, matematik och matematik. Trots att Eric hade lättare för matte än Sophie, lyckades han aldrig få bra betyg – när hon nog saknade högre förståelse, slarvade han på proven med räknefel. Han löste svåra algoritmer och formler, hon skrev rätt svar.

Sophie gick rakt från högsta betyg på gymnasiet till parallella utbildningar på Chalmers Tekniska Högskola och Göteborgs Handelshögskola – på samma tid som andra behövde för en utbildning. Dessutom startade hon tidigt företag, och kunde redan tredje året på utbildningarna köpa bostadsrätt i Vasastan.

I teorin borde detta ha renderat högsta uppskattning hos Leif, men han hittade annat att klaga på: Umgänget var fel – hon borde umgås med den-och-den sonen till den-och-den industriledaren. Varför blev hon inte ordförande i studentkåren? Det hade Leif varit. Och företaget hon drev sysslade med fel saker, även om det var oklart vad som var fel.

Enligt Eric skröt hans pappa gärna om hur han startat företag som student och att det varit första steget mot deras affärsimperium. Vad han mindre gärna pratade om, var att företagets verksamhet var att flickvän och blivande fru Inga-Lill hade sytt och sålt festkläder.

På många sätt var Eric's och Sophies föräldrar typiska boomers av den riktigt framgångsrika sorten; Mamma hemma och skötte hus och barn, två förstås, medan pappa arbetade hårt och tjänade massor med pengar. Han överviktig, hon trådsmal. Hus söder om Göteborg, och umgänge med bara penningstinna människor.

"Om du tänker på det som lutning? En kan säga att derivata är ett sätt att få fram lutningen för någonting."

Amanda nickade medan Eric ritade på papperet mellan dem.

"De flesta uttryck, eller funktioner – de går att visualisera. Det blir en kurva."

Han pekade på det böjda strecket.

"Att derivera innebär att få fram hur kurvan, eller funktionen, hur den ändras. Här är den brant."

Han pekade.

"Och här är den flackare. Med derivatan kan du mäta de förändringarna."

Hon nickade igen och hummade, försökte förstå, ville förstå. Nej, hon önskade att hon ville förstå. Så var det.

Undrar hur någon som Sophie klarade matematik – Eric verkade vara född att förstå. Hur Amanda än ansträngde sig så fick det aldrig fäste, men Sophie? Om hon nu inte var född med det och ändå klarade all matte?

De gånger Amanda träffat henne hade Sophie sett ut som en typisk framgångsrik ung chef; Vältränad med exklusiva, tajta jeans, vit blus och sparsamt med smycken och smink. Efter examen hade Sophie tydligen fortsatt starta, driva och sälja företag, mest inom it. Och gjort det så bra att hon fått utmärkelser av en tidning som antiloper eller något. Fast Amanda förstod inte varför det skulle finnas tävlingar i att driva företag. Marknadsekonomi gick väl ut på att gå med vinst. Om nu företaget var framgångsrikt, skulle det få ett pris för det också?

Bäst av allt hade hon gjort allt själv – åter enligt Eric så hade Sophie inte lånat en krona och inte använt pappans kontakter. Trots det fick hon bara hån från honom – till och med Amanda hade fått höra vad Leif sa till sina barn. Även om Puddy var kvinnotjusare och besatt av pengar, så hade han alltid varit snäll mot Amanda, om något för snäll.

När det kom till Eric så fanns en logik, även om den var osympatisk – Leif hade ideal och hans son levde inte upp till dem. Men Sophie? Som spikat utbildningen, startat företag och tjänade vagnslaster med pengar.

Ibland när Amanda åt middag hos Ström var Sophie eller Leif med. En enda gång hade bägge varit där samtidigt, och Leifs vanliga gnäll på Eric och Inga-Lill hade växlat till Sophie: Han klagade att hennes företag var små, eller hur låg hennes ambitionsnivå var som företagsledare. Att hon var för vek, att hon saknade driv att bygga något stort, vad var väl ett it-företag som omsatte några tiotals miljoner? Ingenting. Hon behövde tuffa till sig, bli mer ambitiös, tjäna riktiga pengar, inte nöja sig med småslantar.

Eric och Inga-Lill hade tigit, generat, och sneglat på Amanda. Sophie verkade oberörd, åt lugnt sin mat och log ibland mot sin pappa som om han behövde

beröm. När Leif klagat färdigt, vände hon sig till Amanda med en fråga om gymnasiet, och vad hon tänkte läsa efter skolan.

När de var ensamma berättade Eric att det ofta var så här, men också att Sophie utåt verkade tåla det. Han trodde att det var svårare för Sophie än vad hon visade, att hon visst mådde dåligt av faderns ord, men att hon klarade att sätta upp en mask mot det. Egentligen trodde han att anledningen till att hon drev företag och tjänade massor av pengar, var för att vinna deras pappas kärlek.

Så sorgligt och så enkelt.

Ännu sorgligare var att Sophie aldrig skulle bli bekräftad och älskad, hur mycket pengar hon än hade. Leif älskade bara sig själv och pengarna han tjänade. Omgivningen lämnades att acceptera den verkligheten.

"Ett annat sätt är att acceptera det. I matte kan det hjälpa." Han bläddrade tillbaka till början av kapitlet och la upp boken på bordet. "Det är lätt att fastna i vad en funktion är, vad en ekvation är. Vad derivata är. Och då kommer en aldrig framåt – allt behöver definieras för att förstås."

Jo, det stämde. Det kände hon igen. "Ja ... Kanske. För att förstå en grej, måste hundra förklaras innan."

"Ja! Just det! Precis så. Och det kan komma i vägen. Ungefär som att lära sig ord på ett nytt språk – det är ingen som frågar varför stol heter så på engelska. Vi lär oss bara det. Det fina med matte är att du senare förstår varför det heter chair."

Han pekade på något i boken men hon förstod inte vad kopplingen var.

"Och ingen försöker lära sig alla ord på en gång, eller hur? Du måste inte komma ihåg bord samtidigt som stol. En i taget räcker."

Under andra middagar när Leif varit där, men inte Sophie, hade han klagat mer på Eric och Inga-Lill, eller berättat historien om Jack, som han kallade sig själv. Hur han hade kommit från noll och ingenting i en liten bohuslänsk by som ingen hade hört talas om. Jack hade inte fått något gratis, han hade kämpat ihop allt och med sina egna händer byggt ett imperium.

Det var Jacks sanning.

Vi har alla vår egen sanning, även om den sanningen är en lögn för andra. Säkert lurar jag mig själv lika mycket, för den egna lögnen är också den svåraste att genomskåda, tänkte Amanda medan hon kämpade för att intressera sig för derivata.

14 Puddy

Fem miljoner skulle ge tre miljoner tillbaka. På ett år. Det skulle bli tufft, men man bygger inte en förmögenhet utan att ta risker. Minst tre miljoner – det skulle säkert bli mer, men hellre räkna i underkant. Hellre vara försiktig.

Hon hade blivit irriterad för att han kallat henne älskling. Visst, de var skilda sedan en miljon år, men Fernanda var fortfarande läcker, så då var det väl rimligt att kalla henne älskling. Men det var inte därför hon hade ringt – hon skulle ju inte ringa för att säga att hon var irriterad över att han kallade henne älskling när hon ringde.

"Pappa?"

Snabbt tittade han på skärmen och såg lättat att fliken med Tinder var dold.

"Ja, smulan?"

"Du har koll på att du lagar middag imorgon?"

Amanda var tillbaka i trappan, hon stod högst upp, lutad över räcket.

"Jepp. Jag har koll på det." Puddy vände sig mot henne, som för att säga att Jag är här, Jag lyssnar på dig, Bara på dig.

"Eric äter med oss imorgon också. Vi slutar bägge sent. Han har träning på kvällen, så du måste ha middag klar när vi kommer hem."

"Yes!"

"Har du skrivit en lista?"

"Pappa har koll." Han log bredare. Slappnade av i ansiktet. Tittade henne i ögonen, log. Jag har koll, oroa dig inte. Pappa har koll. Samtidigt höll han upp ett kvitto som legat bredvid datorn. På dess baksida stod med hans på samma gång slarviga och vackra handstil "Yoghurt, ost, bröd, middag: räkor? bröd, ost".

Hon gjorde tummen upp och försvann till övervåningen och Eric. Blicken låg kvar där hon försvunnit – varför klädde hon sig inte lite modernare? Hon var snygg, eller kunde nog vara det med lite mer makeup. Och de där bylsiga kläder som knappt visade någon hud eller form; Hon hade en snygg kropp från träningen, så varför inte visa upp den, göra reklam för sig. I stället hade hon blått hår – hur skulle hon få en kille?

Träning – det var länge sedan han tränade, han borde väl göra det oftare. Vad kunde det vara – månader? År. Kroppen hade inte sparat ut ännu, men något borde

han göra åt det. Det hände att han saknade tennisen – vad ded kunde blivit om han gått in för den.

Anna tittade på honom. Härliga ögon att drunkna i. Och blusen var lågt skuren så att han såg toppen av mjuka, stora, runda bröst. Han kände lukten av hud, solvarm och sval på samma gång.

Han stängde fliken med Anna och alla andra kvinnor med löften om bröst, höfter och goda dofter.

Nordnet var det. Och Nordea. Hade han kollat Nordea?

Någonstans hade det funnits ett Excel-ark, eller snarare hade det funnits många Excel-ark, men alla hade försvunnit i datorer som han inte längre hade eller i filer långt bort i någon hierarki av mappar. Så han gjorde ett nytt dokument där han noterade konton, fonder och allt annat där det kunde finnas pengar. Efter några timmar, och lite chattande med Anna, och en Sarah, hade han en uppställning med 421 000 kronor. Privat. I företaget fanns nästan två miljoner kronor.

Det gnagde i honom att han misstänkte att det fanns konton eller investeringar som han hade glömt – han var säker på att han köpte aktier i flera små och onoterade företag som han glömt namnet på, hur skulle han hitta dem, och viktigare – hur skulle han få ut pengar för de investeringarna?

Medan han, ännu en gång, stängde fliken med Tinder och Anna, och en Johanna, tvingade han sig att andas djupt igen. Det här måste gå. Han måste lösa det här. Nu var det en stor chans, han kunde som sista person kliva med på Leifs, Jacks, fond innan den blev för stor för en småfisk som han. Han måste lösa detta. Måste.

Men han hade inte ens 2,5 miljoner kronor, inte ens hälften av de fem miljoner som skulle in i fonden. Halsen sved, som en spya låg längst upp som ville ut. Även om han fick ihop pengarna just nu, så var det pengar som behövdes till firman, och Amanda, och underhåll. Bil och hus. Ny bil och ny kostym.

Det var inte en fråga om – det enda som gällde var hur och det skulle gå fort. Ignorera tvivlen, tvivel har aldrig byggt imperier. Du fixar det här.

Men fem miljoner. Fem miljoner svenska kronor. Och han hade inte ens 2,5.

Just när paniken var på väg att ta över slog det honom.

Han togs sig nästan för pannan. Glasklart.

Så skulle han göra. Självklart. Inga problem. Det var så enkelt. Så givet. Inget att tveka om. Bara gör det. Yes! Yes!

”Hej Puddy.”

Eric och Amanda kom ner för trappan. Var de ihop fortfarande? Igen? Men så skönt. Att han skulle lösa det här. Och bra om de var ihop igen. Så bra allt ordnade sig.

"Jag kör Eric till träningen."

"Allt bra med mamma och pappa?" sa Puddy och kände hur kinderna nästan sprack av leendet.

"Det är fint. Eller de är som de är. Pappa, du vet, han jobbar. Alltid."

"Eric's mamma ska starta en plantskola. Den kommer att bli jättefin."

"Fint med plantskola." Puddy gjorde tummen upp. "Och så går jag med i Leifs fond i dag. Jacks. SCI alltså. Så då blir vi som familj."

"Men pappa. Ska du verkligen hoppa på något sådant. Igen."

"Det här är jättebra. Det är ju Leifs fond. Jacks. Det är en säker investering. Stensäker", sa Puddy.

"Jag tycker du ska satsa på firman."

"Men det här är kanon. Du vet, de brukar inte ta in nytt folk, men det är några som ska bygga hotell, en hel kedja, så de behövde cash. I Sydafrika. Och sålde av lite. Så det är en jättechans."

"Det är inte en av de där fonderna då? De sa något på radion om fonder som, eller jag missade det mesta", sa Amanda.

"Nej, nej." Puddy vinkade avvärande. "Det är andra fonder. Helt andra. Eric's pappas fond är stabil. Eller hur Eric? Stabil som en, ett, berg."

"Oj!" Eric tog på sin byxficka. "Min mobil, jag måste glömt den uppe."

"Är det den?" Puddy lyfte en halvfull påse med fabriksskivat bröd.

"Ja. Tack." Eric böjde sig fram och tryckte in en kod medan telefonen fortfarande låg på bordet.

Amanda sa att de måste skynda sig, Eric mumlade något och tog upp telefonen. Puddy följde dem med blicken på väg ut. De höll inte handen, men det gjorde kanske inte ungdomar idag. Det var skitbra om hon blev ihop med honom igen. Högvinst – han var allt. Snygg, smart och massor med pengar. Pengar spelar ingen roll, absolut, men hellre rik och snygg än fattig och snygg?

Och hon skulle säkert vara bra för honom – det där Amanda sa ibland, att det inte var så enkelt i familjen Ström, trots alla pengar. Det var nog inte lätt att växa upp med en så framgångsrik pappa. Eller framgångsrik make för Inga-Lill att leva med.

Han suckade nöjt, Ströms hade sina problem men för honom skulle det lösa sig fint nu.

Allt löser sig. Allt löser sig alltid. Det här blev perfekt, alla bitar på rätt plats. Det handlar om att flyta med, låta världen sköta det. Det fixar sig. Det gäller bara att spänna av. Då blir det bra.

Nu kunde han unna sig att chatta en stund. En match på Tinder hade precis plingat. Karin hade gillat honom. Flöt det fint kunde han träffa henne imorgon. Anna ikväll och Karin imorgon. Och Johanna som backup. Eller Sarah.

Så bra allting blev. Allt ordnar sig.

Det gäller bara att slappna av och följa med.

15 Inga-Lill

Växter.

Vackert, grönt.

Livgivande.

Plantskolan.

Den här fläcken var på riktigt. Äntligen riktig smuts. Var det blod? Och fett.

Fläcken var på nyckelskåpet som Leif hade satt upp. Eller sagt till Inga-Lill att ringa en firma, så att hon skulle säga till dem att montera ett nyckelskåp. Ett stort nyckelskåp, stort och låsbart.

Så nu hade hon en nyckel till nycklarna.

Plantskolan. Det var den hon skulle tänka på. Träd. Inte snusk och damm.

Hon lutade ansiktet nära. Det var flera fläckar. Det var nästan andäktigt, som om hon ville dra ut på ögonblicket, njuta av en smutsfläck som Zane missat.

Med omsorg torkade hon den rostfria dörren till skåpet. Först en fuktig wettextrasa. Sedan en svamp med Vim, nej Jif. Sist en torr mikrofiberduk.

Zane var i källaren med några smutsiga trasor, och Inga-Lill hann dricka ur vinglasen, fylla på det från kylskåpet, ta några klunkar, fylla på glaset igen, och ställa tillbaka flaskan i kylskåpet. Leif satt i sitt arbetsrum och skrev något på datorn, men även om han varit i köket hade det inte generat henne på samma sätt som inför Zane.

Leif såg inte. Zane såg.

Hon borde inte göra det, vad hade Zane för rätt att döma, hon kunde inte veta vad Inga-Lill varit tvungen att gå igenom. Hur mycket Inga-Lill hade behövt kämpa för det liv de hade. De trodde att de kunde komma till Sverige och bara få, och samtidigt säga vad svenskar gör fel. Det var inte rättvist.

Fast Zane var nog inte sådan, hon dömde egentligen inte, lika lite som snabbköpskassörskan som blippade toalettpapperet. Det hade varit lättare om hon dömde Inga-Lill, men i stället var Zane bekymrad, hon såg för mycket och det var värre.

Kassörska. Barnen hade sagt att hon skulle vara en bra kassörska. Hon skulle vara trevlig, tålmodig, se varje kund och alltid ha ett vänligt ord redo. De trodde att hon skulle trivas, få arbeta med människor. Lösa problem. Hon tänkte på det – både de trevliga, de som log, de som sa något fint. Personer som återkom, frågade hur det gick med vårblommorna i rabatten. Men också de jobbiga, de som bråkade, som snattade, som klagade på priset. Hon såg framför sig hur hon skulle prata med dem också. Lugnande, vänligt, men beredd att vara stram.

Eller skulle hon tycka att det var roligt i en vecka, för att sedan ledsna. Gick det ens att få en komplimang som kassörska? Det var väl inte fint nog. Ingen bryr som om en expedit. Och sa man snabbköp längre? Nu var allt Ica Maxi. Efter några dagar skulle hon längta tillbaka till det vackra huset, alla fina saker. Alla kassörskor i världen ville väl byta med henne. Hon borde vara tacksam och glad för det drömliv hon fick leva. Det sa Leif till henne, hur lyckligt lottad hon var.

Källardörren stängdes och Inga-Lill hann precis ställa tillbaka flaskan efter en ny påfyllning. Samtidigt hörde hon Leif snörvla i arbetsrummet – han skulle skratta bort tanken som absurd. "Haha, det skulle du inte orka."

Nej, han hade ignorerat det, bara fortsatt läsa tidningen eller knappa på datorn.

Han hade väl rätt, hon ville nog inte jobba i en affär. Inte egentligen – när hon väl var där hade hon säkert tröttnat och önskat sig tillbaka hit.

Plantskolan måste bli av, hon behövde den, hon behövde någonting. Nu fanns inget, bara att städa toaletterna och inte ens det fick hon göra, vare sig för Leif eller Zane.

"Zane, jag tycker att du kan ta en tidig kväll. Vara lite ledig."

Orden sa sig själva utan att Inga-Lill tänkt det. Leif hade också kommit in i köket, och både han och Zane stirrade på henne.

"I can fix the dinner for me and Leif." Hon bytte till engelska, som om det skulle göra det lättare för dem att acceptera att Zane fick en ledig eftermiddag.

"But ..."

"I think Madam likes a glass of wine. To sit down and relax."

Leif tittade först på Inga-Lill och sedan på Zane som direkt gick till kylskåpet och tog ut två flaskor Chardonnay, den ena nästan tom.

"Men jag skulle tycka det var trevligt att ..."

"Nonsens!"

Leif skrattade, ett kort snabbt skratt högt uppe i bröstet, medan han satte sig vid köksbordet och slog upp tidningen.

"För Zane finns bara jobbet. Vi kan inte ta ifrån henne det. Hon finns inte om vi inte ger henne arbete. Och du behöver nog vila lite."

"Leif, säg inte så om henne! Inte inför henne."

"Äsch, hon förstår inte. Och hon vet det säkert själv. Right Zane? If not for this job. You would have been a prostitute. In Riga or Tallinn. Or a little bit better in Stockholm. If lucky."

"Leif, nej. Oh, Zane, I'm so sorry. Don't listen to him."

"No harm in that!" fortsatte Leif och vände blad. "Verkligen inte. World's oldest profession. Sleeping with men for food and protection. It shows guts. And entrepreneurship."

Inga-Lill hade tagit en wettextrasa och letade damm på en av de tre köksöarna.

"Also. Some of the world's most powerful women have been prostitutes."

Det var damm där, under en kokbok som låg uppslagen på öländska kroppkakor.

"Zane! You missed a spot. Polish it!"

I ögonvrån såg Inga-Lill att Leif pekade mot henne; Zane skyndade till köksön där Inga-Lill stod.

"But I ..." Det var meningslöst. Leif skulle inte förstå och Zane skulle bara bli olycklig om hon inte fick utföra arbetet.

"Zane, you must be meticulous! Otherwise we'll send you back! You understand?"

Plantskola. Plantskola. Grönt. Vackert. Inga-Lill tvingade sig att se en blommande ros. Ett grönt träd.

"Yes sir, of course sir. Please forgive me sir."

Zane svarade mekaniskt, utan obehag eller förvåning, som om hon tyckte att en utskällning var rimlig.

"Zane ..."

Inga-Lill försökte hitta något att säga, men Zane fortsatte lika automatiskt.

"It won't happen again Madam."

Inga-Lill tappade luften, orden fastnade.

Plantskolan. Grönt. Blommor.

Asfalt. Vin.

16 Puddy

Systematiskt arbetade han sig genom alla konton och innehav en gång till. Dokumentet i Excel fick några rader till – ett konto på Danske Bank och med hjälp av en trevlig kvinna på Nordea lyckades han logga in där också. Det var skrammel av slantar här och där, och sammantaget passerade han 2,5 miljoner. Med marginal dessutom. Exakta siffran var över 2,6 miljoner och då räknade han bara lättrörliga medel, pengar som gick att ta ut på någon dag.

Så gott det gick lät han beloppen mellanlanda på ett och samma konto på Handelsbanken. När han samlat allt som gick att flytta dit, gjorde han den första och största överföringen, drygt två miljoner till SCI:s konto. Det kittlade skönt. Beloppen var underbara att bolla med. Några hundratusen här, några där. En miljon. Två miljoner.

Det blev viktigt, stort. Pirrande. Han log. En sådan lättnad att det löste sig nu.

De pengar som satt i mindre snabbrorliga innehav beställde han direkta utbetalningar till SCI:s konto, varje innehav för sig. Så vitt han kunde se skulle alla beloppen vara på plats hos Leif och SCI redan imorgon. Han fick följa upp det framåt lunchtid, se till att pengarna kommit iväg och sedan ringa Leif och fråga om pengarna kommit in. Han måste ringa hur som helst. För att förklara.

Beloppen som var stora kändes bra, men de små skvättarna var irriterande. Det var något billigt och desperat över dem, inte som när ägare av hotellkedjor flyttade pengar. Då blev det inga tiotusen här och tjugotusen där.

Men det kunde inte hjälpas. Pengar var pengar och saknade färg eller smak. Tusen kronor var alltid tusen kronor. Var de än kom från.

Arbetet tog flera timmar. Logga in, föra över, uppdatera kalkylbladet, logga ut och så logga in på nästa. Med en tacksam tanke till dottern tog han fram lasagnen och åt den kall samtidigt som han arbetade vidare.

Vid sjutiden undrade Anna irriterat vart han tagit vägen och han skrev någon ursäkt och att jobbet akut kommit emellan och tusen gånger om ursäkt men ville hon ses imorgon i stället?

Anna försvann utan kommentar från Tinder-appen, men han hade ändå Linda imorgon, eller var det på fredag. Imorgon var det nog Karin.

Han kunde inte hålla tillbaka ett leende, det gick faktiskt ihop. Imorgon skulle han förklara för Leif. Det är klart att Leif skulle förstå. Fem miljoner var ändå rätt mycket pengar – även för personer som Leif eller folk som startade hotellkedjor. Det skulle ta några dagar, men han hade fört över hälften redan. Gick det bra att han förde över resten nästa vecka? Det är klar att det skulle gå bra. Självklart skulle det gå bra. Dessutom som deras barn var tillsammans, de var nästan släkt, som bröder.

Broderligt jobbade de tillsammans med det. Puddy kunde hjälpa Inga-Lill med den där blomsteraffären. Hans firma kunde bygga åt henne, för ett lägre pris, inom familjen.

Leif skulle förstå, det här visade bara hur Puddy var en del av samma sfär, att de tickade på samma sätt. Han skulle behöva en vecka eller två så skulle han ordna resten av pengarna. Utan problem – det fanns massor av alternativ. Belåna huset lite till, ta in en partner i firman. Ta ut en företagskredit till. För att inte tala om att ta med någon gammal kompis i investeringen. Det var det allra enklaste. Det fanns säkert massor av folk som inget hellre ville än att få vara med i SCI, men som inte kunde gå in på så stora belopp.

Han fick inte glömma att prata med Amanda. Fortfarande var han förbluffad att hon hade så mycket pengar sparade – hur kunde en artonårig hinna jobba ihop åttiotusen på egen hand. Det var obegripligt. Och det var åttiotusen efter att hon betala tjugotusen för bilen. Nu ångrade han sig att han sålt den till henne, han hade fått mer om han sålt den på Blocket.

Eller inte. I vilket fall hade det tagit för lång tid. Nej, det hade varit rätt att hon fått den för tjugo. Rätt beslut.

Så flitig hon var, noggrann och genomtänkt, mer som sin mamma tack och lov. Men nu skulle även han få ihop sitt ordentligt – så mycket pengar han skulle tjäna.

Det var olyckligt om han tog in andra i investeringen – om han fått ihop hela beloppet på fem miljoner skulle han tjäna tre miljoner nästa år, det var synd att dela med sig av det.

Amanda kanske ville låta pengarna stå kvar i fonden? Det var en bra investeringen – hon skulle aldrig kunna få sådan ränta på pengarna någon annanstans.

När han pratade med henne skulle hon få välja själv. Antingen fick hon tillbaka pengarna direkt, och med femtusen som ränta och tack för lånet. Eller så fick hon låta pengarna stå kvar i fonden. I vilket fall var det en kanonaffär för henne. Så glad hon skulle bli.

Eller tio. Hon kunde få tiotusen i ränta.